

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Μ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19. — Τηλ. 227-689 | 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1963 | ΑΡΙΘ. 11

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ἡ Πεντηκοστή εἶναι ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ὄντολογικὴ φύσις, ὡς θείας ἀληθείας, εἶναι ἡ καθολικότης καὶ ἡ οἰκουμενικότης. Διὰ τοῦτο, ὡς εορτὴ, τοποθετεῖται εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τῆς λατρευτικῆς ἐκδηλώσεως. Κατ' αὐτὴν οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι. Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν· καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου» (Πράξ. β', 2-4).

*

Τὸ γεγονός τοῦτο εἶχε προαναγγεῖλει σαφέστατα πρὸς τοὺς θεῖους τοῦ Ἀποστόλους ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος, ἀφ' ἧς ἀνελήφθη, δὲν ἔπαυσεν «δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος καὶ συναλιζόμενος αὐτοῖς· καὶ παρήγγειλεν ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς, ὅτι βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας...» (Πράξ. α', 3-6).

Διὰ τοῦτο ὁ θεῖος Χρυσόστομος χαρακτηρίζει τὴν Πεντηκοστὴν ὡς «πνευματικὴν κολυμβήθραν», ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐβαπτίσθησαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι καὶ ἀπέβησαν «υἱοὶ τῆς βροντῆς».

Ἀπὸ τῆς ἐπιφοιτήσεως εἰς αὐτοὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μετέλλαξε ριζικῶς, ὡς γνωστόν, ἡ φύσις τῶν θείων Ἀποστόλων. Ὁ νοῦς των, φωτισθεὶς καὶ καταλαμφθεὶς, κατὰ βάθος, ἀπέπτυσσε τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, ὅπερ «θάνατος», καὶ ἐνεδύθη τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος, ὅπερ «ζωὴ καὶ ἀνάστασις» (Ρωμ. η', 6).

Ἦσαν φιλόζωοι πρότερον καὶ σαρκικοὶ καὶ φιλόκοσμοι. Καὶ ὅπως χαρακτηριστικῶς ἀναφέρει ὁ θεῖος Εὐαγγελιστής, εἶχον ἐγκαταλείψει περιδεεῖς καὶ περίτρομοι τὸν θεῖόν των Διδάσκαλον κατὰ τὰς τραγικὰς ὥρας τῆς ἀγωνίας του· «ἀφέντες αὐτὸν πάντες ἔφυγον» (Μάρκ. ιδ', 50). Ὁ δὲ Πέτρος, δειλότερος καὶ λαγωῦ δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς παιδίσκης, καὶ ἀπηνήθη τὸν Κύριον.

Ἄλλ' ἔκτοτε ἀπέβησαν προσωπικότητες ἐν ἐξάρσει, ποὺ κατείχοντο ὀλοκληρωτικῶς ἀπὸ τὴν πίστιν των. Καὶ ἐταύτιζον, μέχρι τῶν ἄκρων, τὴν ζωὴν των καὶ τὴν ὑπαρξίν των πρὸς τὴν θείαν των ἀποστολήν, ὅπως κηρύξουν τὸν Χριστόν, ἔτοιμοι νὰ τὴν θυσιάσουν, χιλιάκις καὶ ἀνά πᾶσαν στιγμὴν, πρὸς ἐπισφράγισιν τοῦ ἔργου των.

*

Ἦσαν «νήπιοι» πρότερον καὶ φρονοῦντες ταπεινὰ καὶ χοῖκὰ καὶ εὐτελεῖ· «Ἐπιστάτα, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, μίαν σοὶ καὶ μίαν Μωϋ-

σεῖ καὶ μίαν Ἡλίαν» (Λουκ. θ', 33). Καὶ ἤδη, μὲ σοφίαν καταπλήττουσαν καὶ μὲ ρητορικὴν ἀφθαστον, ἐκήρυσσον ἀτρόμως τὸν «ἐσταυρωμένον» καὶ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἕκαστος φέρει εἰς τὴν καρδίαν του. Τὴν Βασιλείαν τῆς καθαρότητος τῆς διαθέσεως· τὸν παράδεισον τῆς ἀνθρωπίνης ἀδελφότητος. Τὸν οὐρανὸν τῆς παιδικῆς ἀθωότητος, ὁ ὁποῖος παραμένει ἀσκίαστος ἀπὸ τὰς νεφώσεις τῶν κηλίδων τοῦ κόσμου. Καὶ ἀπέβησαν σάλπιγγες Ἀρχαγγελικαὶ τῶν θείων ἀληθειῶν τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὀμιλίας, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν ἠθικοῦ μεγαλείου, ποὺ οὐδέποτε θὰ ὑπερβληθῆ. Καὶ ἐθεμελίωσαν οὕτω τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ. Θρησκείαν τοῦ ἀγνοῦ συναισθήματος· τοῦ τελείου βίου· τῆς ἐλευθερίας· τῆς εἰρηνοποιίας· τῆς ἐντελοῦς ἀφιλοκερδίας· τῆς αὐτοθυσίας ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ· καὶ τῆς μακαριότητος ποὺ ἀναμένει τοὺς «πράους» καὶ τοὺς «ταπεινοὺς τῇ καρδίᾳ» καὶ τοὺς «πεινῶντας καὶ διψῶντας· τὴν Δικαιοσύνην».

*

Εἰς τοὺς δυσκόλους αὐτοὺς καιροὺς μας ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς ἀποκτᾷ βαθύτερον ὅλως νόημα καὶ σημασίαν. Διερχόμεθα χρονικὴν περίοδον ἀποσυνθετικὴν, καθ' ἣν ἀτονοῦν καὶ ἐκτοπίζονται, ὅλοεν καὶ περισσότερο, τὰ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα, ἀπὸ τὰς στυγνὰς ὑλικὰς ἀνάγκας ποὺ μᾶς κυκλώνουν ἀσφυκτικῶς. Καὶ ἡ κρίσις εἶναι γενικὴ καὶ καθολικὴ· κρίσις εἰς τὴν τέχνην εἰς ὅλας τῆς τὰς μορφὰς καὶ ἐκδηλώσεις· κρίσις εἰς τὸν καθαρὸν στοχασμόν· κρίσις εἰς τὴν πολιτικὴν· κρίσις καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην. Καὶ εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος ἡ δημιουργὸς μεγαλοφυΐα τοῦ ἀνθρώπου νὰ τεθῆ, μὲ ἐξαιρετικὴν ὅλως δρα-

στηριότητα, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας. Καὶ νὰ κατανοηθῆ βαθύτατα τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν ὀρθόδοξον κήρυγμα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ ὑπερτάτη ἀξία τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν καλοῦνται νὰ ὑπηρετήσουν ὅλοι αἱ ἄλλαι ἀξίαι.

*

Καὶ πρέπει πρὸς τοῦτο ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι ὁ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς Ἐθνικῆς μας παραδόσεως, ν' ἀναζωογονήσῃ τὴν ἀλκὴν της. Καὶ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κοινωνικὸν στίβον μαχητικώτερα καὶ σαλπίζουσα — πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν — ὅτι ἡ μόνη θετικὴ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ πρόοδος καὶ ἡ ἠθικὴ τελείωσις τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ πρόοδος δὲν ὑπάρχει καὶ οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῆ, ὅταν στειρεύῃ ὅλοεν εἰς τὰς συνειδήσεις ἡ ἔφεσις πρὸς τὸ ἀγαθόν, πρὸς τὸ ὠραῖον καὶ πρὸς τὸ ἀληθές. Ἡ ἀληθινὴ ἀπολύτρωσις καὶ ἡ ἀληθινὴ εἰρήνη τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος σήμερον νοσταλγεῖ, δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκόρεστον δίψαν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν· ἀλλ' εἰς τὴν συνετὴν ζώην· εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν· καὶ εἰς τὴν κατανόησιν τῆς ἀρρήτου μελωδίας τῶν Μακαρισμῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλως ἡ ἀνθρωπότης θὰ κυλιέται συνεχῶς πρὸς τὴν ἄβυσσον τῆς καταστροφῆς, ἔρμαιον τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἀσυγκρατήτων ὑλιστικῶν της ροπῶν.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν ποτέ, ὅτι τὰ θεσπεσιώτερα ἐπιτεύγματα τῆς ἱστορίας, συνετελέσθησαν πάντοτε ὑπὸ τὴν πνοὴν ἁγίων ἐνθουσιασμῶν καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ἡφαιστειῶδων ἐξορμήσεων.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ν Α Ϊ Κ Α

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ *

Γ'. ΕΝΟΡΙΑΚΟΙ ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΕΡΙΧΩΡΟΙΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

141. "Άγιος Άθανάσιος Πολυδρόσου Χαλανδρίου. (18 'Ιανουαρίου και 2 Μαΐου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Εθεμλιώθη κατ' 'Οκτώβριον του 1925 και έπερατώθη τον Αύγουστον του 1927.

Τά έγκαίνια έτελέσθησαν τῆ 11 Σεπτεμβρίου 1927 υπό του 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνών Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Ίερά λείψανα: Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστοῦ 'Ιωάννου.

142. 'Ανάληψις του Κυρίου Βριλησίων Χαλανδρίου. (Πέμπτη τῆς 'Αναλήψεως).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ανηγέρθη κατὰ τὸ έτος 1936.

Τά έγκαίνια έτελέσθησαν κατὰ μῆνα Σεπτεμβριον του 1938 υπό του 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνών Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Ίερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

Θεμελίωσις νέου ιεροῦ ναοῦ: Βορείως του ὡς ἄνω ιεροῦ ναοῦ έθεμελιώθη νέος ιερὸς ναός, τῆ 20 'Απριλίου 1958, υπό του 'Εφημερίου αὐτοῦ Γεωργίου Νικολάου, αἱ δὲ έργασίαι άποπερατώσεως αὐτοῦ συνεχίζονται εἰσέτι.

143. 'Αγία Άννα Χαλανδρίου. (25 'Ιουλίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: Κτίσμα μεσαιωνικόν.

'Η χρονολογία τελέσεως τῶν έγκαίνιων εἶναι άνεξακρίβωτος.

Ίερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

(Βλέπε: 'Αναστασίου 'Ορλάνδου «Μεσαιωνικά μνημεῖα τῆς πεδιάδος τῶν 'Αθηνῶν και τῶν κλιτύων Ὑμηττοῦ—Πεντελικοῦ—Πάρνηθος και Αἰγάλεω», 'Αθήναι 1933, σελ. 177).

144. "Άγιοι 'Ανάργυροι Κοινότητος 'Αγίων 'Αναργύρων 'Αττικῆς. (1 'Ιουλίου και 1 Νοεμβρίου).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ανηγέρθη κατὰ τὰ έτη 1933—1934. Κατὰ τὰ έτη 1959—1960 έγένετο επέκτασις τῆς νοτίας πλευρᾶς αὐτοῦ.

Τά έγκαίνια έτελέσθησαν τῆ 27 Μαΐου 1940 υπό του Βοηθοῦ 'Επισκόπου Ταλαντίου Παντελεήμονος (νῦν Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης).

Ίερά λείψανα: 'Αγίων 'Αναργύρων.

145. 'Ανάστασις του Κυρίου «τῶν 'Εξ» έν Χολαργῶ. (Κυριακή του Πάσχα).

Χρονολογία άνεγέρσεως: 'Ο θεμελιος λίθος έτέθη τῆ 28 Νοεμβρίου 1934.

'Η έπιτροπή άνεγέρσεως άπετελέσθη έκ τῶν: Παναγῆ Τσαλδάρη (Προέδρου), Δημητρίου Μαξίμου, Γεωργίου Βλάχου, Γεωργίου Πεσμαζόγλου, Β. Σαγιά και Νικ. Μπαλτατζῆ (Μελῶν). Τὸ σχέδιον του ιεροῦ ναοῦ έξεπόνθη δωρεάν ὁ 'Αρχιτέκτων 'Αναστ. Μεταξᾶς. 'Ο χώρος ένθα άνηγέρθη παρεχωρήθη υπό του Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. 'Ονομάζεται «τῶν 'Εξ» καθ' ὅσον πλησίον αὐτοῦ έτυφεκίσθησαν τῆ 28 Νοεμβρίου 1922 οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες πέντε Ὑπουργοί, ἦτοι Δημήτριος Γούναρης (Πρωθυπουργός), Νικόλαος Στράτος, Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης, Νικόλαος Θεοτόκης, Γεώργιος Μπαλτατζῆς και ὁ Γεώργιος Χατζηανέστης Διοικητῆς Στρατιᾶς τῆς Μικρᾶς 'Ασίας. Εἰς μνήμην τῶν ὡς εἴρηται έκτελεσθέντων 'Εξ ἀνδρῶν, άνηγέρθη ὁ ιερὸς οὔτος ναός.

'Εν έτει 1945 ὁ ναός παρεχωρήθη εἰς τὴν 'Ιεράν 'Αρχιεπισκοπὴν διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν περιοίκων. Κατὰ δὲ τὸ έτος 1957 άνεγνωρίσθη υπό τῆς 'Αρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας ὡς ἱστορικὸν κειμήλιον.

Τά έγκαίνια δέν έτελέσθησαν.

Ίερά λείψανα: Δέν κέκτηται.

(Βλέπε: «'Η Καθημερινή» τῆς 25 Νοεμβρίου 1962: «Τὸ μνημεῖον διὰ τοὺς 'Εξ — 'Η 'Εκκλησία εἰς τὸ Γουδι — Μία μικρὴ ἱστορία»).

* Συνέχεια έκ τῆς σελ. 238 του προηγουμένου τεύχους.

146. Ἁγία Βαρβάρα Νέας Ἀργυρουπόλεως. (4 Δεκεμβρίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ὁ παρὰ τὸν νέον ἱερὸν ναὸν παλαιότερος ἀνηγέρθη κατὰ τὸ ἔτος 1927, τὰ δὲ ἐγκαίνια αὐτοῦ ἐτελέσθησαν ἐν ἔτει 1930. Ὁ νέος ἱερὸς ναὸς ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957 μέχρι τοῦ ἔτους 1962.

Τὰ ἐγκαίνια δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερά λείψανα: Δὲν κέκτηται.

147. Ἁγιος Γεώργιος Νέας Ἀλεξανδρείας. (23 Ἀπριλίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἦρχισεν ἀνεγειρόμενος, τῇ συνδρομῇ τῶν περιοίκων, ἐν ἔτει 1955, περατωθεὶς τὸν Ὀκτώβριον 1961. Ἡ πρώτη θ. Λειτουργία ἐτελέσθη τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1961. Ἐνοριακὸς ἐγένετο τῇ 6 Ἀπριλίου 1963. Ἡ περιοχὴ ἔνθα ἀνηγέρθη ὠνομάσθη Νέα Ἀλεξάνδρεια ἐκ τῆς ἀγορᾶς τῶν εἰς τὸν Μαρινον Γερούλανον ἀνηκόντων οἰκοπέδων ὑπὸ Αἰγυπτιωτῶν Ἑλλήνων (Ἀλεξανδρινῶν).

Τὰ ἐγκαίνια δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερά λείψανα: Δὲν κέκτηται.

(Βλέπε: Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἀριθμ. φύλλου 43, τεύχος Α' τῆς 6 Ἀπριλίου 1963).

148. Ἁγιος Γεώργιος Ἄνω Ἡρακλείου Ἀττικῆς. (23 Ἀπριλίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη κατὰ τὸ ἔτος 1856. Κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1934 καὶ 1961 ἐγένοντο δύο ἐπεκτάσεις αὐτοῦ. Διὰ τὴν δευτέραν ἐπέκτασιν ἐδαπάνησεν ὁ Νικόλαος Μάρας, ἐκ Βορείου Ἠπείρου καταγόμενος.

Τὰ ἐγκαίνια δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερά λείψανα: Δὲν κέκτηται.

Ἡ ἀγιογράφησις γίνεται ὑπὸ τοῦ Φωτίου Κόντογλου, δαπάνη τοῦ ὡς ἄνω Νικολάου Μάρα.

Βορειοανατολικῶς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἐκτίσθη, πρὸ τινος, παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγίου Φανουρίου δαπάναις τοῦ εἰρημένου Νικολάου Μάρα.

149. Ἁγιος Γεώργιος Χαλανδρίου. (23 Ἀπριλίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Παλαιότατον κτίσμα μικρῶν διαστάσεων. Ἐνοριακὸς ἐγένετο

ἐν ἔτει 1956, ὅτε, πρὸς δημιουργίαν χώρου, προσετέθησαν πρόχειρα προσκτίσματα.

Ἡ χρονολογία τελέσεως τῶν ἐγκαίνιων εἶναι ἀνεξακριβωτος.

Ἱερά λείψανα: Δὲν κέκτηται.

150. Ἁγιος Δημήτριος Μυκονιάτικα Κοινότητος Ἀγίων Ἀναργύρων Ἀττικῆς. (26 Ὀκτωβρίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη ἐν ἔτει 1949.

Τὰ ἐγκαίνια δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερά λείψανα: Δὲν κέκτηται.

151. Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου Βάρης. (21 Νοεμβρίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950 μέχρι τοῦ ἔτους 1956.

Τὰ ἐγκαίνια δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερά λείψανα: Δὲν κέκτηται.

Παρὰ τὸν ὡς ἄνω νέον ἱερὸν ναὸν ὑπάρχει ὁ παλαιὸς τοιοῦτος, ἀνήκων ἄλλοτε (ὡς ἐξωκλήσιον) εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πετράκη, χρησιμοποιοηθεὶς ὡς ἐνοριακὸς πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου, ὡς ἄνω, ἱεροῦ ναοῦ.

152. Προφήτης Ἡλίας Κοινότητος Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς. (20 Ἰουλίου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἦρχισεν ἀνεγειρόμενος ἐν ἔτει 1958, τῆς ἀνεγέρσεως αὐτοῦ περατωθείσης κατὰ τὸ τρέχον ἔτος 1963. Εἰς τὸν χώρον ἔνθα ἐκτίσθη ὁ ὡς ἄνω ἱερὸς ναὸς ὑπῆρχε μικρὸν παρεκκλήσιον, κατασκευασθὲν ὀλίγα ἔτη πρὸ τοῦ 1953, κατεδαφισθὲν ἤδη διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου ἱεροῦ ναοῦ. Ἐνοριακὸς ἐγένετο διὰ Βασιλικῶν Διατάγματος τῆς 15 Ἀπριλίου 1953.

Τὰ ἐγκαίνια δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερά λείψανα: Δὲν κέκτηται.

153. Ἁγιος Ἰωάννης Πρόδρομος Ἄνω Βούλας. (7 Ἰανουαρίου καὶ 29 Αὐγούστου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1956 μέχρι τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Τὰ ἐγκαίνια δὲν ἐτελέσθησαν.

Ἱερά λείψανα: Δὲν κέκτηται.

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ;

Μέχρι στιγμῆς ἐπεδιώξαμεν νὰ σκιαγραφήσωμεν τὸ πρόβλημα τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς ἐκ τῆς δεοντολογικῆς του πλευρᾶς. Ἡ ἐκ νέου τοποθέτησις τῆς ἱεραποστολῆς εἰς τὴν θεωρητικῶς ὀρθὴν βᾶσιν της, θὰ μᾶς ὑποβοηθήσῃ νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὰς προβαλλομένας ἐνστάσεις τὴν ἀληθῆ των ἀξίαν.

Αἱ κατὰ τῆς ἱεραποστολῆς διατυπούμεναι ἀντιρρήσεις, προέρχονται συνήθως ἐκ τριῶν διαφορετικῶν παρατάξεων. Τὴν πρώτην παράταξιν συνιστᾷ τὸ σύνολον τῶν μὴ χριστιανικῶν θρησκειῶν. Αἱ προβαλλόμεναι ἐκ μέρους αὐτῶν ἀντιρρήσεις προέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἴτε ἐκ τῆς διαφόρου διδασκαλίας των περὶ τῆς ἐννοίας τῆς θρησκείας, εἴτε ἐξ ἐνὸς αἰσθήματος ἀντιδράσεως κατὰ τῆς ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἀσκουμένης ἱεραποστολῆς. Ἡ δευτέρα παράταξις ἀποτελεῖται ἐκ τῆς ἀκαθορίστου ἐκείνης κατηγορίας τῶν Χριστιανῶν, τῶν ὁποίων οἱ δεσμοὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι χαλαροί. Ἡ χαρακτηρίζουσα αὐτοὺς ἀδιαφορία ἐναντι τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς, ὑπαγορεύει ἅπαντα τὰ κατὰ τῆς ἱεραποστολῆς προβαλλόμενα ἐπιχειρήματα. Εἰς τὴν τρίτην τέλος παράταξιν ἀνήκουν τὰ πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα τὴν ὑπόθεσιν τῆς θρησκείας ἀντιμετωπίζουν κατὰ τρόπον σοβαρὸν καὶ ὑπεύθυνον. Αἱ ἐκ μέρους αὐτῶν ἐκφραζόμεναι ἐνστάσεις, πηγάζουν ἐξ ἐνὸς εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος καὶ ἀποσκοποῦν εἰς τὴν πραγματικὴν ὑπηρετήσιν τοῦ συμφέροντος τῆς Ἐκκλησίας. Κατωτέρω θὰ συζητήσωμεν τὰς ἀντιρρήσεις τῆς τρίτης αὐτῆς παρατάξεως.

Πρὶν εἰσελθῶμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν διαφορῶν αὐτῶν ἀπόψεων, θέλομεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ δηλώσωμεν, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῆς λέξεως «συζητήσωμεν»

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 242 τοῦ προηγουμένου τεύχους.

154. Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Βούλας. (15 Αὐγούστου).

Χρονολογία ἀνεγέρσεως: Ὁ θεμέλιος λίθος ἐτέθη τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1939, ἐκτίσθη δὲ μεταγενεστέρως, ἦτοι κατὰ τὰ ἔτη 1947 — 1949. Ἀπο τοῦ ἔτους 1926 ὑπῆρχε ξύλινος ἱερὸς ναὸς εἰς τὸν χῶρον ἔνθα σήμερον εὐρίσκεται ὁ νέος τοιοῦτος.

Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν τῇ 26 Ἰουνίου 1949 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀργυροκάστρου Παντελεήμονος.

Ἰερά λείψανα: Δὲν κέκτηται.

Ἡ ἀγιογράφησις τῆς Πλατυτέρας, ἐπὶ τῆς κόγχης τοῦ ἱεροῦ Βήματος, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Φωτίου Κόντογλου.

(Συνεχίζεται) † Ὁ Θαυμακοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

εἰς τὴν προηγουμένην πρότασιν, ἐκφράζει τὴν διάθεσιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν συντάσσονται αἱ παροῦσαι γραμμαί. Ἐχομεν τὴν γνώμην, ὅτι ἡ διὰ παντὸς μέσου προσπάθεια καταδείξεως τοῦ σφάλματος τῶν διατυπωμένων ἀντιρρήσεων εἶναι ἡ χειροτέρα ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἱεραποστολήν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἔχει μόνον περιφρονεῖται ἡ ἀγνή διάθεσις καὶ ἡ διανοητικὴ ἐικανότης τοῦ μετὰ ἀγαθοῦ ἐνδιαφέροντος ἐρωτῶντος πιστοῦ, ἀλλὰ χάνεται καὶ ἡ εὐκαιρία μιᾶς γονίμου ἀνταλλαγῆς γνώμων, ἡ ὁποία βοηθεῖ ἀμφοτέρους τοὺς συζηητὰς νὰ συλλάβουν τὸ πρόβλημα εἰς τὰς πραγματικὰς του διαστάσεις. Ἡ κυριώτερα ὅμως ζημία, ἡ ὁποία προξενεῖται εἰς τὴν ἱεραποστολήν ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς σοφιστικῆς ὑπερασπίσεως τῶν θέσεών της, εἶναι ἡ αὐτοδικαίως γεννωμένη ὑποψία ὅτι ἡ ὑφίσταται διάθεσις ὑπηρετήσεως ἰδιοτελῶν σκοπῶν, ἡ ὑπάρχει τοῦλάχιστον μία φανερά ἀνωριμότης καὶ ἐπιπολαιότης καὶ ἄρα ἀκαταλληλότης διὰ τὴν ἀνάληψιν μιᾶς τόσο σοβαρᾶς προσπάθειας.

Ἴσως διὰ πολλοὺς θερμουργοὺς καὶ ἐνθουσιώδεις θιασώτας τῆς ἱεραποστολῆς τὸ γεγονός, ὅτι ἀπευθύνονται πρὸς αὐτὴν ἐρωτήματα καὶ προβάλλονται ἀντιρρήσεις, μάλιστα δὲ ἐκ μέρους πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ ἀφορμὴν ἐκπλήξεως καὶ πικρίας. Οἱ ζηλωταὶ αὐτοὶ πρέπει νὰ πληροφορηθοῦν, ὅτι τὸ θέμα τῆς ἱεραποστολῆς ὑπῆρξεν ἀνεκαθεν ἐπίκεντρον συζητήσεων. Ὅστις ἀναγινώσκει μετὰ προσοχῆς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ κυρίως τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου, θὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἔχει μόνον θέματα ἱεραποστολικῆς τακτικῆς ἐγένοντο ἀντικείμενον ζωηροτάτων διχογνωμιῶν¹, ἀλλὰ καὶ θέματα ἀναγόμενα εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν οὐσίαν τῆς ἱεραποστολῆς². Ἡ κριτικὴ ἀντιμετώπισις τῆς ἱεραποστολῆς, ἐφ' ὅσον δὲν μεταβάλλεται εἰς ἀπογοητευτικὸν σκεπτικισμόν, πρέπει νὰ ἀποτελῇ ἀντικείμενον χαρᾶς, διότι παρέχει συνεχῶς τὴν εὐκαιρίαν διὰ τὴν διεξαγωγὴν ἐνὸς αὐτοελέγχου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς ἠθικῆς ἀντιμετωπίσεως παντὸς ζητήματος χριστιανικῆς δραστηριότητος.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατυπωμένων ἀντιρρήσεων ἐπιλέγομεν τέσσαρας ἐξ αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν γνώμην μας εἶναι αἱ ἀξιολογώτεροι.

1. Ἡ πρώτη καὶ θεωρητικώτερα ἀντιρρήσις ἐκκινᾷ ἐκ τῆς γνώσεως τοῦ καιροῦ, κατανοουμένου βεβαίως ἐνταῦθα ὑπὸ ἔποψιν θεολογικῆν. Ἐν τῇ Ἄγ.

1. Ὅπως ἡ περιοχὴ δράσεως τῶν ἱεραποστόλων: Ρωμ. 15,20· 2. Κορ. 10,15 καὶ ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἱεραποστόλων: 1. Κορ. 9,6· 2. Κορ. 11,7· Ρωμ. 4,4· 15,27· 1. Κορ. 9,14· Γαλ. 6,6· 2. Θεσ. 3,9· 1. Τιμ. 3,13· 5,17· 2. Τιμ. 2,6· πρβλ. Πράξ. 18,3· 20,34· 1. Θεσ. 2,9· 2. Θεσ. 3,8· 3. Ἰω. 7· πρβλ. καὶ Ρωμ. 16,18· 1. Τιμ. 6,5· 2. Πέτρ. 2,3,14· Ἰουδ. 12.

2. Ὅπως ἡ ἐννοία τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος: 2. Κορ. 10-13, καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἱεραποστολῆς εἰς τὰ ἔθνη: Πράξ. 11,2· 17 κλπ.

Γραφή κατ' ἐπανάληψιν γίνεται λόγος περὶ τῶν ὁροσῶν τοῦ σχεδίου τῆς θείας οἰκονομίας, τὰ ὁποῖα ἐκφράζονται διὰ τῶν λέξεων καιρὸς καὶ χρόνος¹.

Ὁ Θεός, ὁ κατευθύνων τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας, δὲν εἶναι μόνον ὁ καθορίζων τὴν ἔλευσιν τοῦ δεδομένου καιροῦ διὰ τὴν ἑναρξίν μιᾶς νέας φάσεως δραστηριοτήτος, ἀδιῶς προδιαγεγραμμένης εἰς τὸ σχέδιον τῆς θείας οἰκονομίας, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ καθοδηγῶν τὴν ἱεραποστολήν², καὶ ὁ διανοίγων τὴν θύραν τοῦ λόγου καὶ τῆς πίστεως³.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς λήξεως τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου καὶ ἐντεῦθεν συνετελέσθη μία τεραστία μεταβολὴ εἰς τὴν μορφήν τοῦ κόσμου. Ἡ Δύσις χάνει πλέον τὸν πρωτοποριακὸν τῆς ρόλον, τὸν ὁποῖον ἔπαιζεν εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὁ ἄξων τῆς γῆς μεταφέρεται ἀνατολικώτερον. Νέα κράτη, νέες δυνάμεις ἐμφανίζονται εἰς τὸ προσκήνιον. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐξέρχεται ἐκ τῆς νέας ἀνακατατάξεως προφανῶς ζημιωμένος. Οἱ λόγοι ἐν συντομίᾳ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: α'. Ἡ ἀντιπάθεια καὶ τὸ μῖσος τῶν ὑποδοῦλων κατὰ τῶν ἀποικιοκρατῶν ἐπηρεάσεν κατὰ ἐν ποσοστὸν τὰ συναισθήματα τῶν πρώτων εἰς τὴν στάσιν τῶν ἑναντι τῆς θρησκείας τῶν λευκῶν. β'. Ἡ ἀνάπτυξις ἐνδὸς ἐντόνου ἐθνικισμοῦ εἰς τὰς νέας χώρας συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῶν ἰθαγενῶν θρησκείων, αἱ ὁποῖαι σήμερον ὄχι μόνον ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἐπίσημοι θρησκεῖαι πολλῶν ἐκ τῶν κρατῶν αὐτῶν, ἀλλὰ ἤρχισαν ἤδη νὰ ἀσκοῦν προσηλυτισμὸν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς παλαιὰς χριστιανικὰς χώρας. γ'. Ἡ συνοδεύουσα τὴν ἀπελευθέρωσιν νόμιμος ἐπιθυμία προαγωγῆς τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ὑποναπτύκτων χωρῶν, ὠδήγησεν εἰς μίαν τοιαύτην ἔντονον προσπάθειαν πρὸς ἐκβιομηχάνισιν, ὥστε διὰ τῆς συνεπαγομένης μετακινήσεως τῶν πληθυσμῶν, νὰ ἐπιδράσῃ ὀλεθρία ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς δομῆς, νὰ ἐπιφέρῃ μίαν ἐκδηλον χαλάρωσιν τῶν ἠθῶν καὶ νὰ προκαλέσῃ μίαν ἀξιόλογον θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν. δ'. Τὸ νέον πνεῦμα προόδου δίδει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸ προβάδισμα εἰς τὴν δύναμιν τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ εἰς τὴν ἀξίαν τῆς πολιτικῆς ζωῆς, ὥστε νὰ μὴ μένῃ πλέον περιθώριον διὰ τὰς καθ' αὐτὸ πνευματικὰς ἀξίας καὶ ε'. Ἡ γεωγραφικὴ ἐπέκτασις καὶ ἡ πνευματικὴ διείσδυσις τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς ἐν πλῆθος νέων χωρῶν ἐδημιούργησεν ἐν ἀμετάκλητον ἐμπόδιον διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι θέτουν εἰς τὴν ἱεραποστολήν τὸ

1. Περὶ τῆς «οἰκονομίας τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν» μᾶς ὁμιλεῖ ἡ πρὸς Ἐφεσίους 1,10. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Υἱοῦ ἐγένετο εἰς ὄρισμένον καιρὸν: Γαλ. 4,4· πρβλ. Μάρ. 1,15· Ρωμ. 5,6. Ἐβρ. 9,10· 1. 2,6· Τίτ. 1,3· 1. Πέτρ. 1,20. Ἡ δευτέρα παρουσία καὶ ἡ κρίσις τῶν νεκρῶν ἔχει καθωρισμένους καιροὺς: Ματ. 24,36· Πράξ. 1,7· 1. Τιμ. 6,15· Ἀποκ. 11,18. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὑπάρχουν καιροὶ ἐθνῶν: Πράξ. 17,26· Λουκ. 21,24, καιροὶ σωτηρίας: 2. Κορ. 6,2, καιροὶ δράσεως δαυμόνων: 2. Θεσ. 2,6 2. Τιμ. 4,3 κ.ο.κ.

2. Πράξ. 1,24 8,26 9,3 (22,6 26,13) 10,10 13,2 16,6,7 18,9. 19,1 22,21 Ρωμ. 1,10 1. Κορ. 16,7 Γαλ. 1,16 1. Θεσ. 3,11 Ἐβρ. 13,19.

3. Πράξ. 14,27· 1. Κορ. 16,9· 2. Κορ. 2,12· Κολ. 4,3· Ἀποκ. 3,8

σοβαρὸν ἐρώτημα, ἐὰν ἀπὸ σήμερον καὶ δι' ἐν ἄγνωστον χρονικὸν διάστημα δὲν ἔχωμεν πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ καιροῦ τῆς ἱεραποστολῆς. Ἴσως ὁ Θεός, ὅπως παλαιότερον διὰ τοὺς Ἰουδαίους τοιοῦτο-τρόπως καὶ σήμερον διὰ τὰ ἔθνη, νὰ ἐκλείσεν ἐπὶ «καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἡμῖσι καιροῦ» (Ἀποκ. 12,14) τὴν θύραν τοῦ λόγου.

Τὸ τολμηρὸν αὐτὸ ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον προβάλλεται εἰς τὴν ἱεραποστολήν, προσφέρει εἰς αὐτὴν μεγάλην ὑπηρεσίαν, διότι τῆς ὑπευθυμίζει μίαν ἀποψιν ἀντιμετωπίσεως τοῦ θέματος, ἡ ὁποία κινδυνεύει εὐκόλως νὰ λησμονηθῇ. Δυστυχῶς εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα οἰαδῆποτε ἀπάντησις καὶ ἂν δοθῇ, θὰ παραμείνῃ πάντοτε ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς πίστεως. Ὁ ἄνθρωπος ὁσονδῆποτε καὶ ἂν ἐρευνᾷ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, δὲν δύναται μετὰ πεποιθήσεως νὰ ἀποφανθῇ, ὅτι τὰ κατενόησε συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον τῆς θείας προνοίας. Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν αὐτὴν τολμῶμεν νὰ διατυπώσωμεν ὀρισμένας σχέσεις, αἱ ὁποῖαι βεβαίως δὲν ἔχουν τὴν συνείδησιν, ὅτι δύναται νὰ ἐγείρουν ἀξίωσιν ἀναντιλέκτου ἀληθείας.

α. Καίτοι τὸ ἐρώτημα ὑποδηλώνει πολλὴν ὀξύδερκειαν, νομίζομεν ὅτι δὲν στηρίζεται ἐπαρκῶς εἰς τὴν ἀποκάλυψιν. Ἐνῶ εἰς τὴν Ἀγ. Γραφήν ἔχομεν δηλώσεις περὶ τῆς παρώσεως τοῦ Ἰσραὴλ (Ρωμ. 11,25), διὰ τὰ ἔθνη δὲν εὐρίσκομέν τι τὸ ἀνάλογον. Ἀντιθέτως μάλιστα προϋπόθεσις τῆς σωτηρίας τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι ἡ εἴσοδος τοῦ πληρώματος τῶν ἐθνῶν (Ρωμ. 11,25· πρβλ. Λουκ. 21,24). Ἡδη εἰς τὸ πρῶτον μέρος εἶδομεν, ὅτι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου προηγεῖται ἡ κήρυξις τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ὅλην τὴν γῆν (Ματθ. 24,14.31· 25,32· Μάρ. 13,10). Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι κατὰ τὸν ἔσχατον καιρὸν τὸ κήρυγμα αὐτὸ θὰ ἐπιτελεσθῇ δι' εἰδικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ (Ἀποκ. 11,3· 14,6), οὐδένα λόγον ἔχομεν νὰ ἀμφιβάλωμεν, ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀσκομένη ἱεραποστολὴ θὰ διακοπῇ.

β. Κατὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι παρεμποδίζουν τὸ ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς εἰς τὴν σημερινὴν κατ' ἐποχὴν, ἀνεφέραιεν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ μῖσος κατὰ τῶν ἀποικιοκρατῶν, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ ἐχθρότητα καὶ εἰς τὴν καλλιτέραν τῶν περιπτώσεων ἐπιφύλαξιν ἑναντι τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν ὑπῆρξεν ἀποικιοκρατικὴ δύναμις, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σκεφθῶμεν, μήπως τὸ προβληθὲν ἐπιχείρημα πρέπει νὰ ἀντιστραφῇ, καὶ νὰ ἀρχίσωμεν νὰ κάνωμεν λόγον περὶ τοῦ καιροῦ τῆς ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς. Ὅσον καὶ ἂν ἡ ἀποψὶς αὕτη φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως τολμηρὰ, μίαν ἐπισημαμένην ἔρευνα τοῦ θέματος εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς ἐπιφυλάξῃ ἐκπλήξεις. Ἡ διατύπωσις τοῦ ἀνωτέρω ἰσχυρισμοῦ δὲν γίνεται ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναπτυχθεῖσα κυρίως ἐπὶ ἀσιατικοῦ ἐδάφους ἐκληρονόμησεν ἀρκετὰ ἀνατολικά στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα καθίστανται ἐκδηλα, ὅταν αὕτη ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὴν δυτικὴν μορφήν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτελέσουν ἐν νέον σημεῖον ἐπαφῆς καὶ μίαν νέαν γέφυραν,

ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ διέλθῃ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου διὰ τὴν συναντήσῃ αὐτούς, οἱ ὅποιοι μέχρι στιγμῆς δὲν ὑπῆκουσαν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῶν ἀπεσταλμένων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

2. Ἡ δευτέρα ἀντίρρησης, χαρακτηῆρος περισσότερον ποιμαντικοῦ, εἶναι ἡ συνηθέστερον ἀκουομένη, ὅσον μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων, ὅσον καὶ μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποδυσωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς, ὅταν ἡ ἰδία μας χώρα ἔχῃ τοιαύτας ποιμαντικὰς ἀνάγκας; Ἔχει ἔννοιαν ἡ κήρυξις τοῦ Εὐαγγελίου εἰς ἄλλα ἔθνη, ὅταν ζῶμεν εἰς τὸν τόπον μας τὴν ὁλοὴν αὐξανομένην ἀδιαφορίαν πρὸς πᾶν τὸ χριστιανικόν;

Πᾶς τις δύναται νὰ διίδη, ὅτι ὀπισθεν τῶν ἐρωτησῶν αὐτῶν κρύπτεται μία ὄντως συγκινητικὴ μέρημα διὰ τὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιφρονήσῃ. Ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι, καθ' ὅσον ἡ ἀντίρρησης αὕτη παραμένει πάντοτε εἰς τὰ ὅρια μιᾶς ἀδελφικῆς ὑπομνήσεως περὶ τοῦ χρέους διὰ τὴν «προνοήσιν τῶν οἰκείων», ἔχει μεγάλην ἀξίαν. Ἄφ' ἧς στιγμῆς ὅμως αὕτη θελήσῃ νὰ προβληθῇ ὡς θεωρητικὸν δέον δὲν μᾶς εὐρίσκει συμφώνους. Οἱ λόγοι εἶναι οἱ ἐξῆς:

α'. Ἡ γενικὴ θέλησις τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία διὰ τοῦ «μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» μεταβάλλεται δι' ἡμᾶς εἰς ἐντολήν, κατενοήθη τελικῶς ὑπὸ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ὡς συνεχῆς καὶ ἀδιάκοπος κίνησις, «ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχῃ» (2 Θεσ. 3,1) διὰ τὴν μετάδοσιν τοῦ λυτρωτικοῦ μηνύματος. Τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ ἀναστάντος δὲν προλαμβάνει νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἤδη θέτει πόνδα εἰς Ἀντιόχειαν καὶ ἐκεῖθεν μεταδίδεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ ἄρνησις τῶν περισσοτέρων Ἰουδαίων νὰ ἀποδεχθῶν τὸ ἄγγελμα τῆς ἐλευθέρσεως τοῦ Μεσσίου, δὲν δεσμεύει τὸν Παῦλον ἐναντι αὐτῶν, ἀλλὰ παρὰ τὴν τρομερὰν ὀδύνην τὴν ὁποίαν προξενεῖ τὸ γεγονός τῆς πωρώσεώς των (Ρωμ. 9,2. 10,1), ἐγκαταλείπει αὐτοὺς καὶ πορεύεται εἰς τὰ ἔθνη (Πράξ. 14,46. 18,6). Τὰ πολλὰ καὶ πολλάκις δυσεπίλυτα ποιμαντικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰς νεοῖδρουθείσας Ἐκκλησίας, δὲν ἠμπίδισαν τοὺς ἀποστόλους, παραλλήλως πρὸς τὴν «μέριμναν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν» (2 Κορ. 11,28), νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος.

β. Ἡ ἀδύνατος πλευρὰ τῆς ἀντιρρήσεως ἐγκρίεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι εἰσάγει ἀνθρώπινα κριτήρια εἰς μὴ ἀνθρωπίνους ὑποθέσεις. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ σωτηρία τῶν μακρὰν πρέπει νὰ ἔπεται τῆς σωτηρίας τῶν πλησίον, δημιουργεῖ μίαν προϋπόθεσιν, ἡ ὁποία εἶναι ξένη πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Γραφῆς. Ἐνώπιον τοῦ δικαίωματος τῆς σωτηρίας εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἴσοι. Αἱ ἔννοιαι ὅπως χώρα, λαός, φυλὴ, ἔχουν βεβαίως μίαν θέσιν εἰς τὸ σγέδιον τῆς θείας οἰκονομίας (Πράξ. 17,26. Δευτερ. 32,8. Ψαλμ. 74,15), ἀλλὰ ἡ θέσις αὕτη εὐρίσκεται ἐν ἀπολύτῳ ἀρμονίᾳ πρὸς

αὐτὸ καὶ ὄχι εἰς ἀντίθεσιν. Ἡ «ὀροθεσία τῆς κατοικίας τῶν ἐθνῶν» ἐδόθη, ὅπως διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὰ ἔθνη «ζητήσουν τὸν Θεὸν» καὶ ὄχι ὅπως ἀναζητοῦνται προνόμια καὶ διακρίσεις.

Πέραν τούτων θὰ ἠδύνατό τις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν προβληθεῖσαν ἀντίρρησην, νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἡ ἱεραποστολικὴ κλήσις ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῆς ὑφῆ ἐνέχει μᾶλλον ἓνα χαρακτηῆρα ἐγκαταλείψεως τῶν ἰδίων παρὰ μίαν προτίμησιν αὐτῶν. Τὴν ἀποψιν αὐτὴν βλέπομεν πλήρως ἐπαληθευομένην εἰς τὸ πρόσωπον τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. 4,20.22. 19,27. Μάρ. 1,18.10,28. Λουκ. 18,28), καθὼς καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις (Ματθ. 19,21. Μάρ. 10,21. Λουκ. 18,22. Ματ. 8,21. Λουκ. 9,59.60.61, πρβλ. Λουκ. 14,33). Τέλος ἀς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ ἀπαρχὴ τῆς συστάσεως τῆς φυλῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν, «ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα», συμπίπτει μὲ μίαν ἀναχώρησιν: «Καὶ εἶπεν Κύριος τῷ Ἀβραμ, ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου εἰς τὴν γῆν, ἣν ἔν σοι δεῖξω» (Γεν. 12,1).

γ. Ἐνώπιον τῆς κλήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας: «πορεύου, ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποστελῶ σε» (Πράξ. 22,21), τῆς εἰδικῆς χάριτος ἡ ὁποία «κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ» ἐπιδαφιεύεται εἰς τὸν ἀπόστολον (Ἐφ. 4,11), καὶ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἀποστόλου εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν χαρισματοῦχων (1 Κορ. 12,28. Ἐφ. 4,11. Ματ. 10,40. Ἀποκ. 18,20. πρβλ. 2 Κορ. 8,23. Ἐφ. 2,20), ἡ ἀνύψωσις τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀντιρρήσεως εἰς γενικὸν κανόνα δὲν εἶναι κατ' οὐδένα λόγον δυνατόν νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ.

Δὲν θὰ συμπεριφερώμεθα ὅμως δικαίως πρὸς τὸν ἐρωτῶντα ἀδελφόν, ἐὰν δὲν ὠμολογοῦμεν, ὅτι ὁ χαρακτηῆρ τῆς ὑπ' αὐτοῦ προβαλλομένης ἀντιρρήσεως εἶναι μᾶλλον πρακτικὸς. Ὁ «καταοτισμὸς τῶν ἁγίων» καὶ τὸ «ἔργον τῆς διακονίας» δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαστέλθῃ ἀπὸ τῆς προσπαθείας διὰ τὴν «οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ». Ἐξωτερικὴ καὶ ἐσωτερικὴ ἱεραποστολὴ εἶναι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῶν δύο πλευραὶ τοῦ αὐτοῦ νομίματος. Ὁ «ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν» κατηγάλωσεν πολλάκις χρόνον πολὺν εἰς τὸ ἔργον τῆς διαποιμάνσεως: «τοιετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἓνα ἕκαστον» (Πράξ. 20,31). Οἱ συνοεγοὶ του ὅπως Τιμόθεος, Σίλας, Τίτος, Ἐραστός, Τυχικός, Ἀρίσταρχος κλπ. εἶγον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπαμυσθῆ τὸ ἔργον τοῦ καταρτισμοῦ τῶν νέων πιστῶν καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν ἀναφυομένων παντοίων ποιμαντικῶν προβλημάτων. Παρὰ ταῦτα ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι οἰασδήποτε φύσεως κι' ἂν εἶναι τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας, πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ περιθώριον διὰ νὰ ἀκουσθῇ τὸ «ἀφορίσατε δὴ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς...» (Πράξ. 13,2). Ὅταν κατὰ τὸν 4ον μεταποστολικὸν χρόνον καὶ μάλιστα κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐσπαράσσετο ἐκ τῶν τρομακτικῶν ἐκείνων ἐρίδων ἡ ἱεραποστολὴ ἐσυνέχιζε, ἔστω μετὰ

μειωμένης εντάσεως, τὸ ἔργον τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἔθνων εἰς τὴν μάνδραν τοῦ ἀρχιποίμενος.

Καλοῦμεν τὸν ἐρωτῶντα ἀδελφὸν νὰ σκεφθῆ, μήπως τὸ ἔργον τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς, ὡς χριστιανικὸν καθήκον, δὲν εἶναι ἐπιτρεπτόν νὰ παραμερίζηται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐκτελέσεως ἐνὸς ἄλλου καθήκοντος. Εἶναι ἄραγε δυνατόν νὰ προσφερθῆ μία πραγματικὴ ὑπηρεσία εἰς τὴν χριστιανικὴν ὑπόθεσιν, ὅταν ἐκλέγωμεν καὶ ἱκανοποιῶμεν μίαν ὀρισμένην τάξιν καθηκόντων, μίαν δὲ ἄλλην παραμελῶμεν, ἐν ὄνοματι δῆθεν τῆς καλλιτέρας ἐκτελέσεως τῶν πρώτων; Τίς οἶδεν, ἐάν ὁ Θεὸς δὲν θέτῃ ὡς προϋπόθεσιν διὰ τὴν προσφορὰν τῆς βοήθειας Του εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν ἀνάπτυξιν ἐντὸς ἡμῶν ἐνὸς πράγματι γνησίου ἱεραποστολικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον νὰ ἀγκαλιάζῃ μὲ τὴν ἰδίαν θερμουργὸν ἀγάπην τὸ σύνολον τῶν πλασμάτων Του! Ἡ ἐγκαινίασις ἐνὸς νέου καὶ τόσον σημαντικοῦ τομέως χριστιανικῆς δράσεως, ὅπως ἡ ἱεραποστολή, εἶναι μᾶλλον ἢ βέβαιον, ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ εὐλογίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ προνοοῦσα ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔχει μόνον δὲν θὰ ἀφαιρέσῃ ἐργάτας ἀπὸ τὸ σήμερον ἐπιτελούμενον ἔργον παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ ἀντιθέτως θὰ ἐξεύρη νέους, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς θὰ εὑρουν τὸ νόημα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς των.

Ἐὰν παρὰ ταῦτα, τὰ μέχρι στιγμῆς λεχθέντα, δὲν θεωροῦνται ἐπαρκῆ ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶντος, τότε ζητοῦμεν ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀδειαν, ὅπως μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ ὑποβάλωμεν μίαν ἐρώτησιν. Τὸν παρακαλοῦμεν νὰ ἐρευνήσῃ, μήπως ἡ διατυπωμένη ἀντίρρησης εἶναι περισσότερο χαρακτηριστικὸς συναισθηματικὸς καὶ δὲν ἐδράζεται ἐπὶ μιᾶς ἀντικειμενικῆς ἐξετάσεως τοῦ προβλήματος. Συχνάκις παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον, ἰδιαίτερας εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναλαμβανόμενων μεταρρυθμίσεων πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὀρθῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, πολλάκις δὲ τοῦτο συνίσταται εἰς μίαν ἀπλὴν ἐπαναφορὰν παλαιότερων δεδοκιμασμένων ἐθίμων, γίνονται ἀντικείμενον ψυχρᾶς ὑποδοχῆς ἢ πολλῶν σχολίων, ἐκ μόνου τοῦ λόγου, ὅτι διαφέρουν τῆς ἐνεστῶσης συνθηθείας. Ἐὰν ὅμως καὶ πάλιν λάβωμεν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, τότε περιοριζόμεθα νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τὸν συζητητὴν μας, ὅτι τελικῶς τὸ θέμα τῆς ἱεραποστολῆς εἶναι ὑπόθεσις κλήσεως. Ἐὰν ὀρισμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν τὴν πληροφορίαν, ὅτι ὁ Κύριος τὰ ζητεῖ, ὅπως ἀποδοθοῦν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς, δὲν ἀπομένει εἰς τὸν συζητητὴν μας παρὰ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀμφιβαλλόντων Ἰουδαιοχριστιανῶν νὰ «δοξάσῃ τὸν Θεόν» λέγων «ἄρα καὶ τοῖς ἔθνεσι ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν εἰς ζωὴν ἔδωκεν» (Πράξ. 11,18).

3. Ἡ τρίτη ἀντίρρηση φύσεως ἠθικῆς συνοψίζεται εἰς τὴν λέξιν: φυγή. Ἐκφράζεται δηλ. ἡ ὑποψία, ὅτι τὸ ἐκδηλούμενον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἱεραποστολὴν δὲν εἶναι γνήσιον, ἀλλὰ ὅτι ὑπαγορεύεται ἐξ ἐνὸς αἰσθηματος φυγῆς, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖται, εἴτε ἐκ τῶν δυσκολιών τῆς ἐργασίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

εἴτε ἐξ οἰσεδίπτει μορφῆς ἀπογοιτεύσεως.

Ἡ φύσις τῆς ἀντιρρήσεως εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατόν νὰ δοθῆ μία ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις. Μία ἀπάντησις, ἡ ὁποία ἐπιχειρεῖ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ σύνολον τῆς ἱεραποστολικῆς προσπάθειας, δὲν ἀποδεικνύει ἄλλο τι, παρὰ μόνον, ὅτι ἡ διατυπωθεῖσα ἀντίρρησις δὲν κατενοήθη. Εἰς θέματα ἠθικῆς ζωῆς καὶ εἰς τὸν τρόπον ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσέρχεται εἰς συντελεστῆς ἀπροσδιοριστίας, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει πᾶσαν γενίκευσιν. Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν αὐτὴν, θὰ ἡδυνάμεθα, συμφώνως πρὸς τοὺς ἀνωτέρω συλλογισμούς, νὰ θεωρήσωμεν τὴν προβληθεῖσαν ἀντίρρησιν ὡς ἐσφαλμένως τεθεῖσαν. Τὸ μόνον ἴσως χρήσιμον, τὸ ὁποῖον θὰ ἡδυνάμεθα μετὰ πεποιθήσεως νὰ συναγάγωμεν, θὰ ἦτο ἡ γνώσις τῆς ψυχικῆς διαθέσεως τοῦ ἐρωτῶντος, εἰς περιπτώσιν κατὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἱεραποστολῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ τελευταία αὕτη διαπίστωσις, ἀντιπροσωπεύει ἐν πραγματικῶν γεγονόσιν, μᾶς δίδει τὸ δικαίωμα, ὅπως θέσωμεν καὶ πάλιν τὴν ἐρώτησιν, ὅχι ὅμως διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μίαν συγκεκριμένην ἀπάντησιν, ἀλλὰ διὰ νὰ λάβωμεν ἀφορμὴν νὰ πραγματοποιήσωμεν ὀρισμένας σκέψεις. Λαμβάνομεν καὶ πάλιν τὸν ἐρωτῶντα ὡς ὀδηγόν. Διὰ νὰ ὀδηγηθῆ οὗτος εἰς τὸ νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀνωτέρω ἀντίρρησιν, σημαίνει, ὅτι δι' αὐτὸν ἡ ἱεραποστολή εἶναι ἐν ἔργον ὀλιγώτερον κοπιῶδες καὶ ἐπιμοχθον τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι γεγονός ὅτι αἱ σημεριναὶ συνθήκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας διεξάγεται ἡ ἱεραποστολή, ἔχουν κατὰ πολὺ βελτιωθῆ. Ἡ συγκεντρωθεῖσα πείρα, τὴν ὁποίαν ἐν πλῆθος ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὸ παρελθὸν ἐπλήρωσαν μὲ τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς των, προφυλάσσει τοὺς σημερινούς ἱεραποστόλους ἐκ τῶν κυριωτέρων κινδύνων τῶν ξένων τόπων. Ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ γνώσις τῶν ἐκεῖ συνθηκῶν ζωῆς βοηθοῦν σημαντικῶς εἰς τὴν ὀργάνωσιν ἐνὸς προγράμματος ἐργασίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγείρει πλέον εἰς τὸν ἱεραπόστολον ὑπερανθρώπους ἀπαιτήσεις. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ μέχρι τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ἡ ζωὴ εἰς τὸν ἄγρον τῆς ἱεραποστολῆς εἶναι δελεαστικωτέρα τῆς ζωῆς εἰς τὴν πατρίδα, ὑφίσταται μία ὄντως τεραστία ἀπόστασις. Δυστυχῶς δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ περιγραφῆ ὁ τρόπος ζωῆς τῶν ἱεραποστόλων εἰς τὰς διαφόρους χώρας. Ἐνταῦθα περιοριζόμεθα μόνον νὰ τονίσωμεν τὴν ἄνευ ἐξαιρέσεων προβαλλομένην ἀπαίτησιν, ἐκ μέρους τῶν Ἱεραποστολικῶν Ὀργανισμῶν, περὶ καλῆς ὑγείας τῶν ἀναχωρούντων, καὶ νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὸ μαρτυρολόγιον ἀμφοτέρων τῶν Ὀμολογιῶν, τὸ ὁποῖον ἀκόμη μέχρι σήμερον δὲν ἔπαυεν νὰ ἀνασύρῃται διὰ τὰ καταγράφονται εἰς αὐτὸ νέα θύματα τοῦ καθήκοντος.

Ἐξετάζοντες ἀντικειμενικῶς τὰ πράγματα, θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ προβαλλομένη ἀντίρρηση περὶ φυγῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ ὑπόστασιν. Τὸ γεγονός ὅμως ὅτι σήμερον προβάλλεται, καὶ ὅτι ὀπισθεν αὐτῆς διαφαίνεται μία ὑποκρυπτομένη ρωμαντικὴ ἀντίληψις περὶ τῆς ἱεραποστολῆς, προσφέρει

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Όλον συγκροτεί τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἣτις εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας, ὑπομνησκει εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὡς ψάλλει ὁ ὕμνωδός, «πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοί, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἄλιεις θεολόγους ἀνέδειξεν, ὄλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας».

Οἱ πιστοὶ συσσωματοῦνται ἐν τῷ Χριστῷ εἰς μίαν ὄργανικὴν καὶ μυστηριακὴν ἐνότητα καὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν θεανθρωπίνην ζωὴν αὐτοῦ μετὰ τὴν δύναμιν καὶ ἐπενέργειαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τοῦτο εἶναι τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, ὡς σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ναοῦ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Δι' αὐτὸ ὁ ἱερός Χρυσόστομος διακηρύττει, ὅτι «εἰ μὴ Πνεῦμα παρῆν οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία· εἰ δὲ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία εὐδήλον ὅτι Πνεῦμα πάρεστιν». Ὅθεν διὰ τὰ εἰμῆτα ζῶντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ζῶμεν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι. Πρέπει νὰ ἔχωμεν ζῶσαν ἐπικοινωνίαν πρὸς τὸν Παράκλητον, τὸν «θησαυρὸν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς ζωῆς χορηγόν».

Ἡ ὠραιότερα συμβολικὴ ἐκδήλωσις.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἡρώδων Ἀττικοῦ ἐκήρυξε τὴν ἑναρξίν τῆς τελετῆς τοῦ ἐπισήμου ἑορτασμοῦ τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ παρουσίᾳ 2000 προσκεκλημένων, χιλίων περίπου ἀδελφῶν ἐν στολῇ, τῶν μαθητριῶν τῶν Σχολῶν Νοσοκόμων καὶ πολλῶν νέων Ἐρυθροσταυριτῶν μετὰ τὰς σημαίας τῶν σχολείων των.

Ἀσφαλῶς ἡ ὠραιότερα συμβολικὴ ἐκδήλωσις τοῦ ἑορτασμοῦ τούτου ἦτο τόσον ἡ κατ' αὐτὸν παρουσία τοῦ Μακαριώτατου, ὅσον καὶ τὸ ὅτι ἀδελφαὶ τοῦ Ε.Ε.Σ. ἔσπεραν μετὰ κλάδους ἁπτικῆς ἐλαίας τὰς εἰκόνας τοῦ

εἰς αὐτὴν μίαν σημαντικὴν ὑπηρεσίαν. Τῆς ὑπενθυμίζει, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ περιλαμβάνῃ ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς πρόσωπα, τὰ ὁποῖα, συμμεριζόμενα τὰς ἀπόψεις τοῦ θέτοντος τὴν ἐρώτησιν ἀδελφοῦ, καταφεύγουν εἰς αὐτὴν ἐκ λόγων φυγῆς. Ἡ διαπίστωσις αὕτη διαγράφει σαφῶς τὴν σοβαρὰν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν ἐπωμίζονται οἱ προϊστάμενοι κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὅχι τόσον διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῇ τὸ ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ μὴ συντριβοῦν ψυχικῶς καὶ ἄνευ ἀποχρώντος λόγου ἀνίσχυροι ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις.

(Συνεχίζεται)

ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ

Ἐρρίκον Ντενάν, ἰδρυτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας, ἣτις ἴδρυσεν τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν. Ἀμφότεραι αἱ μεγάλαι αὐταὶ προσωπικότητες εἶχον τὴν ἀντίληψιν, ὅτι μόνον τὸ πνεῦμα τῆς γνησίας χριστιανικῆς ἀγάπης πρέπει νὰ ἐμφυλῶνῃ τὸ ἔργον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἄς εὐχηθῶμεν, ὥστε τὸ πνεῦμα αὐτὸ νὰ διατηρηθῇ ἀσβεστον εἰς τὰς φάλαγγας τῶν στελεχῶν τοῦ μεγάλου καὶ διεθνούς αὐτοῦ ὄργανισμοῦ. Πάντοτε οὔτοι πρέπει νὰ ἔχον εἰς τὸν νοῦν των, ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐργασία, διὰ νὰ μὴ τυχὸν ἐκφυλισθῇ εἰς μίαν ἀφυγον καὶ ἀναιμικὴν ἀλτρονιστικὴν ἢ ἀπλῶς οὐμανιστικὴν ἐργασίαν, πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς κίνητρον καὶ ἐλατήριον τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ὅθεν πανταχοῦ καὶ πάντοτε ὁ Ἐρυθρός Σταυρός, κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν τόπον μας, πρέπει νὰ ἐργάζεται ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν στενωτάτῃ συνεργασίᾳ μετ' αὐτῆς.

Οὐδεμία ἀδράνεια δικαιολογεῖται.

Καθημερινῶς σχεδὸν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων παρουσιάζεται τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Πρόκειται κυρίως περὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται ὡς ἐπείγουσα ἀνάγκη συντόνου μελέτης καὶ ἀμέσων πρακτικῶν ἐνεργειῶν πρὸς ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ πρὸς συγκράτησιν τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς γενεᾶς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὡς διεκήρυξε πρὸ διετίας ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος, «ἡ Ἑλληνορθόδοξος παιδεία ἐν Ἀμερικῇ διατρέχει τὴν μεγαλοτέραν κρίσιν, ποὺ ἐγγνώρισέ ποτε μέχρι σήμερον. Τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι πολλὰ ἀπογενεματινὰ σχολεῖα, ἀκόμη καὶ ἡμερησίᾳ διατρέχον τὸν κίνδυνον νὰ διαλυθοῦν ἐλλείψει ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν».

Τοιοῦτοτρόπως «ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια, ὡς ἔγραψε προσφάτως εἰς σχετικὰ ἄρθρα του ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἰ. Παπαδόπουλος, ἤρχισε δυστοχῶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν νὰ ἐξαμερικανίζεται. Τὸ βάρος τῆς Ἑλληνικότητος ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ βασιτάζον σήμερον τὰ κουρασμένα γηρατεία τῆς μάμμης καὶ τοῦ πάππου... Τὰ παιδιὰ τῆς νέας γενεᾶς ἐξαμερικανίζονται ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων... Μυριάδες ἀηλίκων παιδιῶν Ἑλληνορθόδοξον κινδυνεύουν ἀπὸ τὸ βίαιον κῆμα τοῦ ἐξαμερικανισμοῦ».

Τὸ πρόβλημα λοιπὸν εἶναι συνταρακτικὸν καὶ πρέπει ἐπιτέλους νὰ ἀφυστησθῇ τοὺς ἀρμοδίους καὶ νὰ τοὺς συνενώσῃ εἰς μίαν κοινὴν ἀληθῆ σταυροφορίαν πρὸς διάσωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Πρὸ πάντων τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ καὶ νὰ ἀσκήσῃ τὴν πρέπουσαν ἐναντι τῆς Ἑλληνικῆς Ὁμογενείας πολιτικὴν. Πρέπει νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ἡ Ὁμογένεια εἶναι ἰσχυροτάτη κρηπίς τοῦ Ἑλληνορθόδοξου πνεύματος ἐν Ἀμερικῇ. «Καὶ

ὄχι τοῦτο μόνον. Εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνας ὑπεβλήθη εἰς ἱστορικὰς θυσίας αἵματος. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἑκατομμύρια, ὑπερβαίνοντα καὶ αὐτὸ τὸ σύνολον ἐκ τοῦ Τουρισμοῦ εἰσόδημα, ἀνέρχονται τὰ ἐτήσια «μεταναστευτικὰ ἐμβάσματα», καθὼς τὰ ἀναφέρει ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος». Ὅθεν οὐδεμία ἀδράνεια δικαιολογεῖται. Ἄς συγκληθῇ ἐν εἰδικῶν συμβούλιον πρὸς ἐξέυρεσιν τῶν τρόπων ἀντιμετωπίσεως τῆς καταστάσεως. Πρὸ πάντων ἄς μὴ λησμονηθῇ, ὅτι ἡ συνεκτικὴ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς πρέπει νὰ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία.

Ἀληθεῖς θεολόγοι.

Τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου συνερχόμενον κατ' αὐτὰς «Πανελλήνιον Συνέδριον τῶν Θεολόγων», περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ὁποίου θὰ πληροφρήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον, θὰ εἶναι σπουδαία εὐκαιρία κατανοήσεως τῶν δυνάμεων καὶ τῶν δυνατοτήτων, τὰς ὁποίας περιρικλεῖ ὁ θεολογικὸς κόσμος τῆς πατρίδος μας. Ἀσφαλῶς αἱ δυνάμεις καὶ δυνατότητες αὗται εἶναι δυνατόν καὶ πρέπει νὰ ἀξιοποιηθοῦν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας.

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται ὀλοφύχως ὅπως εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου τούτου πρωτανέσθῃ τὸ Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, ἵνα οἱ σύεδροι ἀναδειχθοῦν ἀληθεῖς θεολόγοι, ἐκλεκτὰ ὄργανα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, φορεῖς τοῦ ἀληθοῦς καὶ γνησίου χριστιανικοῦ μορφωτικοῦ ἔργου.

Τάξις καὶ εὐπρέπεια.

Εἰς κεντρικὸν ναὸν τῆς πρωτευούσης ἐγένετο προσφάτως ὁ γάμος μιᾶς ἠθοποιοῦ καὶ ἐνὸς θεατρικοῦ συγγραφέως, ἐνῶ ὡς παράνυμφος παρέστη ἑτέρα ἠθοποιός. Ὁ γάμος διεφημίσθη καὶ ὡς ἐκ τούτου παρετηρήθη εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν ἐξαιρετικὴ συγκέντρωσις κόσμον καὶ ἡ ὀφειλομένη τάξις καὶ εὐπρέπεια δὲν ἐτηρήθησαν. Ὁ καθημερινὸς μάλιστα τύπος ἀνέγραψεν, ὅτι συνέβησαν καὶ ἔκτροπα. Ἐκ τῆς διενεργηθείσης ὁμως ἀνακρίσεως ὑπὸ τῆς Ἱεροῦς Ἀρχιεπισκοπῆς διεπιστάθη, ὅτι ταῦτα παρουσιάσθησαν ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον.

Πάντως καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἐπιβεβαιούται, ὅτι ἡ πνευματικὴ τροφή τὴν ὁποίαν παρέχουν αἱ κινηματογραφικαὶ ταινίαι πᾶν ἄλλο ἢ καλλιεργεῖ τὸ αἶσθημα τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς τάξεως, ἡ ὁποία πάντοτε πρέπει νὰ τηρῆται κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου τοῦ γάμου.

Τὰ «Κατάλληλα» ἔργα.

Ἐν συνεχείᾳ πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα, ἥτις πληροφρορεῖ ἡμᾶς περὶ τῶν εἰς τὴν προηγουμένην παρατήρησιν μνημονομένων ἀσχημιῶν, ἐδημοσιεύθη καὶ ἐσχολιάσθη ἐπιστολὴ μιᾶς μητροῦς, ἥτις καίτοι «μοντέρνα», ὡς τονίζει ἡ ἴδια, διαμαρτύρεται ἐντονότατα ἐναντίον μιᾶς ἀθλιεστάτης κινηματογραφικῆς ταινίας, εἰς τὴν ὁποίαν πρωταγωνιστεῖ ἡ παράνυμφος τοῦ ἀνωτέρου μνημονοθέντος γάμου.

Ἡ ταινία αὕτη, διὰ τὰς ἀηδεστάτας σκηνάς της, ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς ὡς ἀκατάλληλος. Ἀλλ' ἐν συνεχείᾳ, ἐνεκα προφανῶς τῆς ἐπεμβάσεως τῆς οἷδε ποίων παραγόντων, ἐχαρακτηρίσθη κατάλληλος, διὰ νὰ ἀποτελέσῃ παγίδα κατὰ μικρῶν καὶ μεγάλων. Ἡ μήτηρ μετέβη εἰς τὸν κινηματογράφον μετὰ τῆς μικρᾶς θυγατρὸς της καὶ μετενόησε πικρῶς διὰ τὸ τόλμημά της αὐτό. Εἰς τὴν ἐπιστολήν της, ἀφοῦ ἀναφέρει μερικὰς ἀθλιότητας τῆς ταινίας, προσθέτει: «Ρωτῶ τοὺς κ.κ. ἀρμοδίους, πῶς νὰ παρακολουθήσωμε ἐμεῖς οἱ μητέρες τὰ παιδιά μας, ἀφοῦ ἂν ἐνὸς μὲν ἀντιμετωπίζομε τὴν ραγδαϊοτάτην ἐξέλιξιν τοῦ αἰῶνός μας καὶ δυσκολευόμεθα νὰ τὰ μεγαλώσωμε ἐλεύθερα ἀλλὰ συνετά, καὶ ἂν ἑτέρον βλέπουν τέτοια ἔργα «κατάλληλα»; Νομίζω, πῶς κάποιος πῶς αὐστηρὸς ἔλεγχος θὰ ἔπρεπε νὰ γίνεταί στὰ ἔργα, γιατί παρ' ὅλο ὅτι εἶμαι μιὰ πῶς πολὺ μοντέρνα γυναῖκα, ὁμολογῶ πῶς στὰ 3/4 τοῦ ἔργου αἰσθανόμενα καταπληκτικὰ σοκαρισμένη».

Ἀυστηρῶς τὸ κακόν, περὶ τοῦ ὁποίου γράφει ἡ μήτηρ, θὰ συνεχίζεται, ἐὰν ἂν ἐνὸς δὲν μετέχουν τῆς Ἐπιτροπῆς κρίσεως τῶν ταινιῶν καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐὰν ἂν ἑτέρον εἰς περιπτώσεις, οἷα ἡ ἀνωτέρω ἀναφερομένη, δὲν ἐπεμβαίη ὁ εἰσαγγελεύς.

Πρέπει νὰ ἀγρυπνοῦν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀσχημιῶν, αἵτινες ἐσημειώθησαν κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ εἰς προηγουμένην παρατήρησιν ἀναφερθέντος γάμου, ὀρθότατα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος ἀπέστειλεν ἔγγραφον εἰς πάντας τοὺς ἱ. ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εἰς τὸ ὁποῖον τονίζεται, ὅτι εἰς παρομοίας περιπτώσεις θὰ πρέπει νὰ λαμβάνονται εἰδικὰ μέτρα, ὥστε νὰ μὴ δημιουργῶνται ἄτοπα ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν, ὡς ἐκεῖνα, ἅτινα ἐδημιουργήθησαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Ἀθηνῶν.

Ἰδιαιτέρως οἱ εὐλαβέστατοι ἐφημέριοι πρέπει νὰ ἀγρυπνοῦν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὥστε νὰ μὴ ἀρχίξῃ ἡ ἱεροτελεστία, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν αἱ ἀπαραίτητοι προϋποθέσεις, ἵνα τὸ μυστήριον τελεσθῇ μετὰ τῆς ἐμπροσούσης ἱεροπρεπείας καὶ κατανύξεως. Ἰδίως παράλογοι ἀξιώσεις κοσμικῆς ἐπιδείξεως τῶν μελλονύμφων ἢ ἀνάρμοστοι ἐκδηλώσεις ἀσεβῶν τιμῶν

φωτογράφων δὲν πρέπει νὰ παρασύρουν τοὺς ἐφημερίδους εἰς ἀπαραδέκτους συμβιβασμούς. Τὸ πνεῦμα τῆς «οἰκονομίας» καὶ ἡ ἐξ ἀγάπης συμμόρφωσις πρὸς ἐπιθυμίας τινὰς τῶν μελλονόντων ἔχει θέσιν μόνον ἐντὸς τῶν πρεπόντων ὁρίων.

Αἴτημα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῆ.

Τὸ πρὸς τοὺς ἀρμοδίους ἀπευθυνθὲν αἴτημα τῆς κοινότητος Δυρραχίου Ἀρκαδίας περὶ διασώσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Γεωργίου τιμωμένου «μοναστηριοῦ τοῦ Παπαφλέσσα», ὅπερ εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ Ἀρκαδικοῦ Ταυγέτου, εἶναι ἄξιον ἐπαίρων καὶ ἰδιαίτερας προσοχῆς.

Πρόκειται περὶ τῆς παλαιότητας καὶ ἱστορικῆς μονῆς τῆς Ρεκίτσας. Εἰς τὸ Καθολικὸν αὐτῆς σφύζονται ἀέριμη τοιχογραφία καλῆς τέχνης. Ἐκ παλαιότητων χρόνων ἐστάθη «ἐντενκτήριον πίστεως καὶ παρηγορίας» τῶν Χριστιανῶν τοῦ Ταυγέτου εἰς ἡμέρας δουλείας καὶ πικρίας. Ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἦτο τὸ στρατηγεῖον τοῦ Ζαχαριᾶ, τοῦ Πρωτοβάτη, ὅστις εἶχε ἰδρύσει τὴν Ὁμοσπονδίαν τῆς «Κλεφτουρίας τοῦ Μωρηᾶ», ἀλλὰ καὶ σχολεῖον Γραμμάτων καὶ Ἐθνικοῦ φρονήματος. Μετὰ τῆς μονῆς ταύτης ἔχουν συνδέσει τὰ ὀνόματά των ὀνομαστοὶ ἥρωες τοῦ Εἰκονοματικῆς καὶ πρὸ πάντων ὁ Γρηγόριος Δικαῖος Παπαφλέσσας.

Αὐτὸ τὸ ἱστορικὸν μνημεῖον τῆς Πελοποννήσου κατάκειται εἰς ἐρείπια ἐξ αἰτίας τῆς ἀδιαφορίας τῶν ἐπισήμων, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τόπος προσκλήματος καὶ ἀναβαπτίσεως τῆς ἔθνικῆς ψυχῆς. Ὅθεν τὸ αἴτημα τῆς κοινότητος Δυρραχίου Ἀρκαδίας περὶ κατασκευῆς ὁδοῦ προσπελάσεως εἰς τὴν μονήν, περὶ ἰσοπεδώσεως τοῦ προαυλίου, περὶ ἀναστηλώσεως τοῦ περιβόλου καὶ τῶν κελλίων, περὶ ἐντοιχίσεως ἐνεπινοῶν, μαρμαρίνης πλαζός, περὶ συντηρήσεως τοῦ Καθολικοῦ καὶ περὶ τοποθετήσεως προτομῆς τοῦ Παπαφλέσσα δεόν ταχέως νὰ εἰσακουσθῆ καὶ νὰ ἱκανοποιηθῆ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων. Εἶναι ἐπὶ τέλος καιρὸς νὰ ἀξιοποιηθῶν ὅλα τὰ ἐλληνορθόδοξα μνημεῖά μας.

Πνεῦμα φιλοξενίας καὶ ἀγάπης.

Ὅρθῶς ἐσχολιάσθη ὡς ἀφορῶσα ἐν πολλοῖς καὶ εἰς τὸν τόπον μας μίαν ἀξιόλογον ποιμαντικὴν ἐγκύκλιον, τὴν ὁποίαν πρὸ τινων ἑβδομάδων ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Αὐστρίας ἀπηθύνη πρὸς τοὺς ἐμπόρους καὶ ἐπαγγελματίας τῆς περιοχῆς του. «Υπάρχουν, γράφει ὁ ἱεράρχης οὗτος, πολλοὶ περιπτώσεις ἐξμεταλλεύσεως τῶν χιλιάδων τουριστῶν, ποὺ ἐπισκέπτονται τὸν τόπον μας. Λησμονοῦμεν τὴν χριστιανικὴν μας ἰδιότητα, λησμονοῦμεν ὅτι καὶ ὁ τουρισμὸς εἶναι πρωτίστως μίαν ὑπηρεσίαν πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας καὶ τὸν μεταβάλλομεν εἰς μέσον κερδοσκοπίας, ποικίλων καταχρήσεων, ἀφορήτων ἐξμεταλλεύσεων. Δὲν σκεπτόμεθα τὸ πνεῦμα φιλοξενίας καὶ ἀγάπης, ποὺ πρέπει νὰ διέπῃ τὰ τουριστικὰ ἐπαγγέλματα, ἀλλὰ μόνον τὴν εὐκόλον κερδοσκοπίαν ποὺ μεταβάλλει τοὺς τουρίστας εἰς ἐχθροὺς μας».

Οἱ λόγοι οὗτοι πρέπει νὰ ληφθῶν σοβαρῶς ὑπ'

ὄψιν καὶ εἰς τὸν τόπον μας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσχάτως, ὡς πληροφοροῦν αἱ ἐφημερίδες, παρουσιάζονται πολλὰ κρούσματα οἰκονομικῶν ἢ ἠθικῶν καταχρήσεων εἰς βάρος ξένων τουριστῶν καὶ ἰδίως τουριστριῶν. Μάλιστα εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησις δὲν ὠφελεῖ, τὸν λόγον πρέπει νὰ ἔχη ἡ τουριστικὴ ἀστονομία. Αὕτη διὰ συστηματικῆς ἐργασίας καὶ παρακολουθήσεως πρέπει νὰ περιστείλῃ τὸ κακόν. Ἡ πατρις μας πρέπει νὰ εἶναι ἀκτινοβόλος ἐστία ὀρθοδόξου πολιτισμοῦ καὶ οὐχὶ νὰ δυσφημηθῆ ἐξ αἰτίας ἀσυνειδήτων τινῶν ἐξμεταλλευτῶν.

Ἡ κρίσις τῆς οἰκογενείας.

Ὅρθῶς γνωστὴ θρησκευτικὴ ἐφημερίς ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν συμπτωμάτων τῆς κρίσεως, τὴν ὁποίαν ἤρχει νὰ διέρχεται καὶ ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια: «Διατὶ τόσα ὄνηματα καὶ τόσοι τριγμοὶ εἰς τὸ οἰκοδόμημά της; Διότι ἀφήσαμε τὴν τὸσον ἱερὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν νὰ τὴν κυβερνοῦν οἱ ἐλαφρότεροι παράγοντες καὶ οἱ πῶ ἀνεύθινοι καθοδηγοί. Ποῖοι; Ὁ κινήματογράφος καὶ τὸ ῥομάντο. Καθὼς καὶ ἡ ἀδιαφορία μας, ὁ ὕπνος τῶν ὑπευθύνων καὶ ὁ στρουθοκαμηλισμὸς τῶν ἀρμοδίων. Πολλῶν ἐξ ἡμῶν κοιμωμένων ἢ οἰκογένεια κατήνησε «ἀμπέλι ξέφραγο», ποὺ τὸ καταπατῶν ὅλοι οἱ παραπορευόμενοι τὴν ὁδόν. Καὶ εἰς τὰ ἄδύτα τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ τεμένους ἐμπήκαν τὰ εἰδωλά τῆς μόδας. Καὶ μέσα εἰς τὸ εἰκονοστάσι ἐθροιάσθησαν οἱ σκοτεινοὶ ἀστέρες τῆς ὀθόνης. Καὶ ἀντὶ νὰ ἀκούωνται ὕμνοι καὶ ἀγὰ τραγούδια καὶ ἀθῶα νανοουρίσματα, ἐκυριάρχησε τὸ ρεμπέτικο. Καὶ ἀντὶ νὰ τρέφονται οἱ ψυχῆς ἀπὸ τὸ τονατικὸ πνευματικὸ βιβλίον, προσπαθοῦν νὰ χορτάσουν ἀπὸ τὰ δηλητηριασμένα ξυλοκέρατα τῶν ἐλαφρῶν ἀναγνωσμάτων. Καὶ οἱ μαχαιριῆς ἀξάνονται εἰς τὸ πληγωμένον σῶμα τῆς οἰκογενείας. Καὶ οἱ ἐπικίνδυνες νάρκες κατήνησαν ἀπαραίτητο ἐπιπλο τοῦ συγχρόνου σπιτιοῦ...»

Εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ἀφυπνισθῶμεν. Πάντες οἱ ὀρμόδιοι πρέπει νὰ ἀναλάβουν ἐστρατεῖαν πρὸς διάσωσιν τῆς οἰκογενείας. Πρέπει πάντες νὰ κατανοήσουν, ὅτι μόνον μετὰ τὴν ἑρθόδοξον ἀντίληψιν τῆς ζωῆς δημιουργεῖται ἡ «κατ' οἶκον ἐκκλησία», ἐντὸς τῆς ὁποίας, κατὰ τὰς ὥραιας ἐκφράσεις τῶν λειτουργικῶν κειμένων τῆς Ἐκκλησίας μας, «αἱ συζυγίαι ἐν εὐφρονίᾳ καὶ ἀρμονίᾳ διατηροῦνται, τὰ νήπια ἐκτρέφονται, ἡ νεότης παιδαγωγεῖται, τὸ γῆρας περικρατεῖται» καὶ «οἱ υἱοὶ ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κόκκω τῆς τραπέζης» τοῦ πατρὸς καὶ «στέφανος γερόντων τέκνα τέκνων» καύχημα δὲ τέκνων πατέρες αὐτῶν».

Βασικὸν μέτρον.

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἀπὸ τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀστυφιλία εἶναι φαινόμενον μετὰ πρᾶγματι ἀνησυχητικὰς διαστάσεις. Τὸ γεγονός τοῦτο ὀφείλεται εἰς τοὺς ισχύοντες παντοῦ οἰκονομικοὺς κ.λ.π. λόγους, τοὺς ὁποίους παραθέτει καὶ ἀναλύει ἡ Κοινωνιολογία. Ὁφίλειται ὅμως, μεταξὺ τῶν λόγων τούτων, καὶ εἰς ἓνα ὅστις δὲν ἔπρεπε νὰ ὑφίσταται ἀπὸ καιροῦ: εἰς τὴν ἑλλειψιν συνειδήσεως τοῦ προβλήματος ἐκ μέ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

1. Τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ εἰς Φραγκφούρτην συνέδριον Μεταναστεύσεως ἀπὸ 10 μέχρι 15 'Ιουνίου ἐ.ἔ. θέλει ἐκπροσωπήσει Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Δημοτηριάδος κ. Δαμασκηνοῦ καὶ Ἐλευθεροπόλεως κ. Ἀμβροσίου καὶ τῶν Καθηγητῶν κ. κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου καὶ Δημ. Μωραΐτου.

2. Εἰς τὸ εἰς Μόντρεαλ τοῦ Καναδᾶ συγκληθησόμενον Συνέδριον τοῦ Π.Σ.Ε. ἐπὶ τοῦ θέματος «Πίστις καὶ τάξις» ἀπὸ 12 ἕως 16 'Ιουλίου ἐ.ἔ. τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος θέλουσιν ἐκπροσωπήσει οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Δημοτηριάδος κ. Δαμασκηνός, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Κυπριανός, Ἐλασσόνας κ. Ἰάκωβος, Καστορίας κ. Δωρόθεος καὶ οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Ἀ. Ἀλιβιζάτος καὶ Γ. Κονιδάρης.

3. Διοργανουμένων τελετῶν εἰς Μόσχαν ἐπὶ τῷ ἱωβηλαίῳ τῆς Ἀρχιερωσύνης τῆς Α.Μ. τοῦ Πατριάρχου Μόσχας

κ. Ἀλεξίου ἀπὸ 14 μέχρι 21 'Ιουλίου ἐ.ἔ. τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος θέλουσιν ἐκπροσωπήσει, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἑορτάζοντος Πατριάρχου, οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομος, Ζακύνθου κ. Ἀλέξιος καὶ Παραμυθίας κ. Τίτος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος Φιλιππίδης.

4. Ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀνετέθη ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, προσωρινῶς, τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Κυπριανῷ.

5. Ἀπεστάλη τοῖς Σεβασμιωτάταις Ἱεράρχαις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πίναξ θεμάτων ἀπασχολήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συγκληθησομένης ἀπὸ 1ης ἕως 15ης προσεχοῦς Ὀκτωβρίου εἰς τακτικὴν συνέλευσιν.

6. Κατὰ τὰς διεξαχθησομένας ἑορτὰς ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι τοῦ Ἁγ. Ὁρους, εἰς Ἁγ. Ὅρος ἀπὸ 22ας—25ης τρέχοντος μηνὸς Ἰουνίου, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος θέλουσιν ἐκπροσωπήσει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πάσης Ἑλλά-

ρους τῆς Πολιτείας. Τὸ ἑλληνικὸν Κράτος οὐδέποτε ἔλαβεν εἰς τὰ σοβαρὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἀστυφιλίας διὰ συστηματικῆς πολιτικῆς, ἐργατικῆς καὶ ἀγροτικῆς. Φαίνεται ὅμως ὅτι, τελευταίως, μία τοιαύτη, ἔστω καὶ στοιχειώδης συνείδησις, ἀρχίζει νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισιν τῆς, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ ὄρθον καὶ βασικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον λαμβάνεται, ὅπως αἱ νέα βιομηχανικὰ μονάδες —καὶ δὲν εἶναι ὀλίγαι— ἐγκαθίστανται εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἡ ἀστυφιλία, εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ κατ' ἀρχὴν ὡς πρὸς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀπορροφητικὸν κέντρον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἡ πρωτεύουσα.

'Η Μονὴ τοῦ Ταιζέ.

Εἰς Ταιζέ τῆς Γαλλίας ἔχει ἰδρυθῆ καὶ λειτουργεῖ ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου Μονὴ Διαμαρτυρομένων, τῆς ὁποίας κύριος σκοπὸς εἶναι ἡ προαγωγή τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Διαμαρτυρομένων καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Πρὸ τίνος δὲ ὁ Πάπας Ἰωάννης ΚΓ' ἐδέχθη ἐν Ρώμῃ εἰς ἀκρόασιν τὸν ἡγούμενον τῆς ἀδελφότητος ταύτης δρα Ροζέ Σούτς μετὰ τῶν συμμοναστῶν του Μάξ Θουριὰν καὶ Ἀλαὶν Ζισκάρ. Ἡ μέχρι στιγμῆς δραστηριότης τῆς Μονῆς ταύτης μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ ἐπιδιωκόμενος ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς σκοπὸς φέρει ἐκδήλωσιν ἑτεροβαρῆ χροιάς, ἥτοι εἶναι μᾶλλον ἢ καλλιέργεια συνειδήσεως ὅτι ὁ Διαμαρτυρούμενος κόσμος πρέπει νὰ καταλήξῃ εἰς ἀφομοίωσιν μετὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπιστρέφων εἰς αὐτὴν. Εἶναι ἄρα λίαν ἀμφίβολον ἂν ἡ ἕπαρξις τοιοῦτον κέντρον θὰ ἀποδώσῃ θετικὸς καρπός. Ἡ δὲ παρατήρησις αὕτη ἔχει καὶ τὴν ἰδιαιτέραν σημασίαν τῆς ἐν ὄψει φημολογουμένης ἰδρύσεως παρὰ τὴν ἐν λόγῳ Μονὴν καὶ ὀρθοδόξου ὁμοίας.

'Η Πανελληνίος Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις.

Ἡ ἐφ'ετεινὴ Πανελληνίος Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις εἰς τὸ Ζάππειον παρουσιάζει μέγα ἐνδιαφέρον ἀπὸ πολλῶν πλευρῶν, διότι μαρτυρεῖ τὴν εἰς ποιότητα προοδευτικὴν ἄνθησιν τῶν κορίων εἰκαστικῶν Τεχνῶν (ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς) εἰς τὴν χώραν μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀύξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς αὐτὰς ἀποδοτικῶς ἀσχολουμένων. Καὶ ὡς πρὸς τὰς δύο αὐτὰς ἀπώψεις ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν «Ἐκκλησίαν» ἡ παρουσία ἀγιογραφικῆς ἐργασίας εἰς τὴν ἐν λόγῳ περισπούδαστον Ἐκθεσιν. Οἱ ἐκθέτοντες τοιαῦτα ἔργα εἶναι καὶ ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν—ἄλλοι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀγιογραφίαν ἐπιδιδόμενοι καὶ ἄλλοι ἔχοντες καὶ αὐτὴν εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐνδιαφερόντων—καὶ ἀξιέπαινοι διὰ τὴν ὀριμότητα, τὴν οὐσιώδη προσέλευσιν εἰς τὴν παράδοσιν καὶ τὴν ἀγνότητα καὶ δόναμιν τῆς ἐμπνεύσεως. Τὸ λίαν εὐχάριστον αὐτὸ φαινόμενον ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, τὸ Βυζάντιον, ὡς σύνολον πνευματικῶν καὶ αἰσθητικῶν ἀξιών, ἐπανερχεται εἰς τὸ κέντρον τῆς ψυχῆς τοῦ Ἔθνους, ὅπου συνέρρεον αἱ παντοῖαι ἐπιδράσεις τῆς Δόσεως. Εἶναι δὲ γεγονός ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ ἐπάνοδος αὕτη εἶναι ἀποτελεσματῶς τῆς μεγάλης πρὸς τοῦτο προσπαθείας, τὴν ὁποίαν καταβάλλει ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διὰ τῆς θεολογίας, τοῦ κηρύγματος, τῆς λειτουργικῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ ὅλου πνευματικοῦ ἔργου τῆς ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ, ἔργου τὸ ὁποῖον φέρει τὸ φῶς καὶ τὴν ἰκμάδα τῆς βυζαντινῆς πνευματικότητος.

δος κ. Χρυσόστομος και οί Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Δημητριάδος κ. Δαμασκηνός, Ἐλασσόνος κ. Ἰάκωβος και Παραμυθίας κ. Τίτος.

Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος κατά τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας, τοὺς παρ' αὐτῷ Θεοφιλεστάτους Βοηθούς Ἐπισκόπους και τοὺς Διευθυντὰς διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἐδέχθη: Τῆ 17ῃ Μαΐου εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ, μετὰ Συνοδικῶν Ἀρχιερέων και τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων, τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ και πάσης Παλαιστίνης κ. Βενέδικτον, ὃν και συνώδευσε μέχρι τοῦ καταλύματός του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Σέσιλ».

— Τῆ 18ῃ Μαΐου ἐδέχθη ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάρῳ τὴν Α. Θ. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτον μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ. Ἡ Α. Θ. Μακαριότης προσέφερεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὡς δῶρον ἐπιστήθιον σταυρὸν και ἐγκόλπιον Ἱεροσολυμιτικῆς τέχνης. Μεταξὺ τῶν δύο Προκαθημένων ἀντηλλάγησαν θερμαὶ προσφωνήσεις.

Παρέθεσε: Τῆ 22ῃ Μαΐου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πεντέλης ἐπίσημον γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος οἱ Προκαθημένοι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀντήλλαξαν θερμὰς προπόσεις. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν προσέφερε κατά τὸ γεῦμα εἰς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων ὡς δῶρον ποιμαντορικὴν ράβδον μετ' ἐπιχρύσου λαβῆς.

Ἐχοροστάτησε: Τῆ 19ῃ και τῆ 26ῃ Μαΐου εἰς τὴν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν τελεσθεῖσαν θείαν Λειτουργίαν.

Ἐτέλεσε: Τῆ 19ῃ Μαΐου εἰς τὸ Α' Νεκροταφεῖον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Δαμασκηνοῦ.

— Τῆ 20ῃ Μαΐου Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμονοίας.

— Τῆ 26ῃ Μαΐου μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν πεσόντων Κρητῶν εἰς τὸν ἀγῶνα κατά τοῦ κατακτητοῦ.

Πρόεστη: Τῆ 28ῃ Μαΐου τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τοῦ βουλευτοῦ Λαμπράκη.

Παρέστη: Τῆ 16ῃ Μαΐου εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας στρατηγοῦ Καρόλου Ντέ Γκῶλ εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ.

— Τῆ 17ῃ Μαΐου εἰς τὸν πανηγυρικὴν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας στρατηγὸς Ντέ Γκῶλ.

— Τῆ 18ῃ Μαΐου εἰς τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ζαπτείου γενομένην ὑποδοχὴν τῶν ἑλληνικῶν παραγωγικῶν τάξεων πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ Ντέ Γκῶλ, καθὼς και εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας δοθεῖσαν δεξίωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλίας στρατηγοῦ Ντέ Γκῶλ.

— Τῆ 29ῃ Μαΐου εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀγάλματος τοῦ τέως Προέδρου τῶν ΗΠΑ κ. Χάρρυ

Τρούμαν, καθὼς και εἰς τὴν πρὸς τιμὴν τῆς ΑΧΕΠΑ δοθεῖσαν δεξίωσιν.

Προήδρευσε: Τῆ 17ῃ, 24ῃ, 25ῃ, 29ῃ και 31ῃ Μαΐου τῶν συνεδριῶν τῆς Ἐπιτροπῆς μελέτης τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

— Τῆ 17ῃ Μαΐου τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου.

— Τῆ 22ῃ Μαΐου τοῦ Συμβουλίου τοῦ Βαφειαδακείου Κληροδοτήματος.

— Τῆ 25ῃ Μαΐου τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κασιματείου Κληροδοτήματος.

— Τῆ 31ῃ Μαΐου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἐδέχθη: Τῆ 16ῃ Μαΐου τὸν βουλευτὴν και τέως ὑπουργὸν κ. Μάρτην και τὸν ἐφοπλιστὴν και μέγαν εὐεργέτην τῆς Καβάλας κ. Παπαχρηστίδην.

— Τῆ 17ῃ Μαΐου τὸν ἀντιπρόεδρον τοῦ Τμήματος τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας.

— Τῆ 20ῃ Μαΐου ἐπιτροπὴν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

— Τῆ 22ῃ Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κίτρους κ. Βαρνάβαν, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Εὐστάθιον και τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πολυανῆς και Κιλκισίου κ. Ἰωακείμ.

— Τῆ 23ῃ Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Αὐστραλίας και Νέας Ζηλανδίας κ. Ἰεζικίηλ και τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀπαμείας κ. Ἰάκωβον.

— Τῆ 24ῃ Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Λευτοπόλεως κ. Κωνσταντίνον, τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δράμας κ. Φίλιππον και τὸν κ. Ἰωάννην Κολιτσάραν.

— Τῆ 29ῃ Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Βορείου και Νοτίου Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβον και τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀπαμείας κ. Ἰάκωβον.

— Τῆ 31ῃ Μαΐου τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Γιβραλτὰλ κ. Στάνλεϋ.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος κατά τὴν παρελθόντα μῆνα Μαΐου, ἐν Κυριακαῖς και ἑορταῖς ἐχοροστάτησε, ἐλειτούργησε και ὠμίλησεν εἰς διαφόρους ἱερούς ναοὺς.

— Τῆ 2ῃ, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Χρυσοστόμου, μετέβη εἰς Ἄργος ἐνθα ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ποδίουχου Ἄργους ἐχοροστάτησε κατά τὸν Ἐσπερινὸν και μετὰ τοῦ εἰρημένου ἱεράρχου συμμετέσχε τῆς ἐπακολουθησῆσης τῷ Ἐσπερινῷ πανδήμου λιτανεύσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τοῦ ποδίουχου Ἄργους. — Τῆ ἐπομένη ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ὡς ἄνω ἱερὸν ναόν, συνελειτούργησε μετὰ τοῦ διαληφθέντος ἱεράρχου και ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

— Τῆ 9ῃ προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τῆ 12ῃ ἐπεθεώρησε τοὺς ἱερούς ναοὺς Ἁγίας Σκέπτης ΚΕΑ Παλαιοῦ Φαλήρου, Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Π. Φαλήρου, Ἁγίας Βαρβάρας Π. Φαλήρου, Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἐδεμ, Ἁγίας Βαρβάρας Ν. Ἀργυρουπόλεως, Ἁγίου Γεωργίου Ν. Ἀλεξανδρείας, Ἁγίου Τρύφωνος Τερψιθέας, Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Δικηγορικῶν Γλυφάδας.

— Τῆ 13ῃ, ὡς μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ δισέ-

κτου έτους 1964», υπό την προεδρίαν του Σεβ. Μητροπολίτου 'Αργολίδος κ. Χρυσόστομου, μετέσχε συσκέψεως διά τὸ ἔργον τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰρημένου «Ἡμερολογίου».

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν συνεσκέφθη, εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν, μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς διαργανώσεως τοῦ Γ' Πανελληνίου Θεολογικοῦ Συνεδρίου.

— Τῆ 17ῃ, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, Σεβασμ. Ἱεραρχῶν, καὶ ἄλλων ἐπισήμων, συμμετέσχε τῆς γενομένης ὑποδοχῆς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Βενεδίκτου εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἀφιχθέντος εἰς Ἀθήνας διὰ τὰς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἑορτὰς ἐπὶ τῇ Χιλιετηρίδι αὐτοῦ.

— Τῆ 23ῃ ἐπεθεώρησε τοὺς ἱεροὺς ναοὺς Ἀγίων Ἀναργύρων Ν. Ἰωνίας, Προφήτου Ἡλιοῦ Ριζοπόλεως, Ἀγίας Ἀναστασίας Περισοῦ, Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἰνεπόλεως, Ἀγίου Κωνσταντίνου Ν. Ἰωνίας, Ζωοδόχου Πηγῆς Καλογραΐζης, Ἀγίου Σπυρίδωνος Ν. Ἰωνίας, Ἀγίας Τριάδος Ἡρακλείου Ἀττικῆς, Ἀγίου Γεωργίου Ἄνω Ἡρακλείου Ἀττικῆς.

— Τῆ 24ῃ προήδρευσε τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Βαφειαδακείου Κληροδοτήματος.

— Τῆ 26ῃ ἐπεθεώρησε τοὺς ἱεροὺς ναοὺς Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ Πατησίων, Ἀγίου Ἀνδρέου Κάτω Πατησίων, Ἀγίου Νικολάου Κάτω Πατησίων, Ἀγίου Ἐλευθερίου Πατησίων, Ζωοδόχου Πηγῆς Κάτω Πατησίων, Ἀγίου Ἀντωνίου Πατησίων.

— Τῆ 29ῃ προέστη Συνάξεως τῶν Ἐφημερίων καὶ Διακόνων τοῦ 13ου τομέως εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Κυνοσάργους, ὁμιλήσας πρὸς τοὺς κληρικούς τοῦ διαληφθέντος τομέως.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐξεπροσώπησε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον εἰς τὸ ἐν τῷ «Παρνασσῷ» τελεσθῆν ἑθνησκευτικὸν καὶ ἔθνηκὸν μνημόσυνον ἐπὶ τῇ Ἀλώσει τῆς ΚΠόλεως, καθ' ὃ ὁμίλησεν ὁ καθηγητῆς κ. Νικόλαος Τωμαδάκης μὲ θέμα «Ἡ ἄλωσις τῆς ΚΠόλεως, οἱ πρωτομάρτυρες τῆς δουλείας, καὶ τὸ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον».

— Τῆ 30ῃ εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀπεχαιρέτησεν, ἀπὸ μέρους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβον, ἐπιστρέφοντα διὰ ΚΠόλεως εἰς Ἀμερικὴν.

— Τῆ 31ῃ, κωλυθέντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν Σεβασμιώτατον Λόρδον Ἐπίσκοπον τοῦ Γιβραλτάρ κ. Στάνλεϋ Ἐλτ, μετὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικανοῦ Πρωθυερέως αἰδεσ. κ. Ἰωάννου Φίνλου.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Μαΐου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς διαφόρους ναοὺς κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς.

— Τῆ 22α Μαΐου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν ἐν τῷ Κέντρῳ ἐκπαιδεύσεως Θεωρακισμένων γενωμένην ὀρκωμοσίαν ὀπλιτῶν τῆς 66 σειρᾶς ΕΣΣΟ.

— Τῆ 26ῃ Μαΐου, ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου-Αἰγάλεω.

— Τῆ 30ῃ Μαΐου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων κατὰ μῆνα Μαΐου ἐλειτούργησε καὶ ἐκή-

ρυξε τὸν θ. λόγον εἰς διαφόρους Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τῆ 2α Μαΐου παρεκάθησεν εἰς γεῦμα, ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς Προέδρου Ἐπιτροπῆς Αἰμοδοσίας, εἰς τὸ Δρακοπούλειον Κέντρον αἰμοδοσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ προέστη τῆς κηδεῖας ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πετρόκη τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου Νικολήμου Κλωστερίδου καὶ ἐξεφώνησε ἐπικηδεῖον λόγον.

— Τῆ 9ῃ Μαΐου ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης.

— Τῆ 13ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀσύλου Ἀγ. Ἀνδρέου Νέας Σμύρνης.

— Τῆ 16ῃ Μαΐου ὁμίλησε πρὸς τοὺς ἱερεῖς τοῦ Α' Τομέως τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ πρὸς κληθέντας Κυρίου, Κυρίας καὶ Δεσποινίδας προκειμένου νὰ γίνῃ ἀντιαιρετικὴ ἐξόρμησις εἰς τὸν ἐν λόγῳ Τομέα τὸ Σάββατον 18ῃν Μαΐου.

— Τῆ 19ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, προέστη τῆς ἐπιμνημοσύνης δεήσεως διὰ τοὺς πεσόντας εἰς τὴν μάχην εἰς Μαινάκι, γενομένης ἐν τῷ Πεδίῳ Ἄρεως, καὶ ὁμίλησεν καταλλήλως κατ' αὐτήν.

— Τῆ 23ῃ Μαΐου, ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν καὶ ὁμίλησε κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Χριστιανικῆς Αἰθούσης τοῦ Συλλόγου «Ὁ Παντοκράτωρ» ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Κατὰ τὰς προσφάτους συνεδρίας αὐτῆς ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου, ἡσυχολήθη περὶ τὰς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει διεξαχθησομένας τελετὰς ἐπὶ τῇ Χιλιετηρίδι αὐτοῦ, περὶ τὴν μετάβασιν εἰς Ἀδδῖς—Ἀμπέμπτα τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Γιαροσλάβου καὶ Ροστοβίου κ. Νικολήμου, περὶ τὸ ἀνεγερθόσμενον ἐν Παρισίαις Κέντρον Ὀρθόδοξου Νεολαίας ἐνεργείας τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ρηγίου κ. Μελετίου, περὶ τοὺς ἐξ Ἑλλάδος πρὸ τινος εἰς Γερμανίαν ἀποσταλέντας κληρικούς πρὸς θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκεῖ Ὀρθόδοξων Ἑλλήνων ἐργατῶν κ. ἄ.

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς

— Κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, κατόπιν ὁμιλίας τοῦ Σεβ. Καρδινάλιου κ. Richard Cushing Νέας Ἀγγλίας, γενομένης τὴν 16ῃν Ἀπριλίου 1963 ἐν τῷ Boston College Theological Conference ὑπὸ τὸν τίτλον «A Bridge between East and West («Μία γέφυρα μετὰξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως»), εἰς τὴν ὅποιαν ὁ διακεκριμένος Καρδινάλιος ἐκφράζεται μετὰ βαθέως σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀπεφασίσθη μία συνάντησις μετὰξὺ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Ἰακώβου καὶ τοῦ Σεβ. Καρδινάλιου κ. Ρίτσαρντ Κούσιγκ, Ἀρχιεπισκόπου Βοστώνης.

Ἡ συνάντησις αὕτη ἐπραγματοποιήθη τὴν 21ῃν Μαΐου 1963, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 12.45'—1.55' μ.μ., ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Βοστώνῃ ἑδρας τοῦ Καρδινάλιου Κούσιγκ. Τὸν Σεβασμιώτατον συνώδευον ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Γεράσιμος καὶ ὁ αἰδεσιμολ. κ. Γεώργιος Τσοῦμας, Σχολαρχεῖον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Μπρουκλάιν.

Οἱ δύο Ἐκκλησιαστικοὶ Ἡγέται συνεζήτησαν θέματα ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος, θιγέντα εἰς τὴν ὡς ἄνω ὁμιλίαν τοῦ Καρδινάλιου Κούσιγκ καὶ εἰδικώτερον τὰ κάτωθι:

1) Τὸ Ἀνατολικὸν (Βυζαντινὸν) Τυπικόν.

2) Μετάφρασις ἔργων τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἀγγλικήν.

3) 'Αμοιβαία διαφώτισις τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ καὶ τῆς 'Ορθοδοξίας.

4) 'Η Β' Περίοδος τῆς Β' ἐν Βατικανῶ Ρωμαιοκαθολικῆς Συνόδου.

5) Οἱ μικτοὶ γάμοι καὶ ἡ δυνατότης ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως τῆς Μυστηριακῆς ἐγκυρότητος αὐτῶν.

Αἱ συζητήσεις διεξήχθησαν ἐν πνεύματι ἀμοιβαίας κατανοήσεως, ἀνέλαβον δ' ἀμφότεροι οἱ 'Ιεράρχαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ὑποβάλουν ἑκθεσὶν ἐπὶ τῶν διαμφθεντῶν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν προΐσταμένας 'Αρχάς.

— 'Η 'Ιερά 'Αρχιεπισκοπὴ Βορείου καὶ Νοτίου 'Αμερικῆς ἐξέδωκε καὶ τὸ ἐξῆς ἀνακοινωθέν:

«'Επειδὴ εἰς τινὰς ἡμερίδας τῆς 'Ελλάδος καὶ Αὐστραλίας ἀνακριβῶς ἀνεγράφη ἡ «πληροφορία» ὅτι ἐκ τῆς ἐπισήμου ὀνομασίας τῆς 'Ελληνικῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αμερικῆς, ἀφηρέθη ἡ λέξις «Greek», ἀντικατασταθεῖσα διὰ τῆς λέξεως «Bastern», ἡ 'Ιερά 'Ελληνικὴ 'Αρχιεπισκοπὴ, διαψεύδουσα τὰς κακοβούλους ταύτας «πληροφορίας» ὡς ἐντελῶς ψευδεῖς, ὑπευθύνως δηλώνει τὰ κάτωθι:

«Ὁ ὅρος «Greek Orthodox» ὑπάρχει εἰς ὅλας τὰς σφραγίδας καὶ εἰς τὸν ἐπιστολισμὸν χάρτην τῆς 'Ελληνικῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, τῶν Δέκα 'Αρχιεπισκοπικῶν Περιφερειῶν αὐτῆς, συμπεριλαμβανομένου τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς, τῶν 'Ιδρυμάτων αὐτῆς: 'Ι. Θεολογικῆς Σχολῆς, 'Ακαδημίας 'Αγίου Βασιλείου, Γηροκομείου καὶ πασῶν τῶν ὑπερτετρακοσίων 'Ιερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων αὐτῆς.

'Εκφράζεται ὅθεν παράκλησις, ὅπως μὴ δίδηται προσοχὴ εἰς παρόμοια κακόβουλα δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα δυσφημοῦν τὴν λαμπρὰν Ὁμογένειαν 'Αμερικῆς, ἀπολύτως ἀφωσιωμένην εἰς τὰς 'Εθνικοθρησκευτικὰς ἡμῶν παραδόσεις καὶ ἀγωνιζομένην ὅπως μεταλαμπαδεύσῃ εἰς τὴν νέαν γενεάν τὰ 'Ελληνικὰ 'Ορθόδοξα ἰδανικά, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεδείχθη καὶ ἐμεγαλοῦρηγε».

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὴν 11ην Μαΐου ὁ Πάπας 'Ιωάννης ΚΓ' ἐπεσκέφη ἐπισήμως τὸν Πρόεδρον τῆς 'Ιταλικῆς Δημοκρατίας.

— Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς κ. Κένεντυ, ἐρωτηθεὶς σχετικῶς πρὸς τὴν παπικὴν ἐγκύκλιον «Εἰρήνη ἐπὶ γῆς», ἐδήλωσεν: «Ὡς Καθολικὸς αἰσθάνομαι ὑπερφάνειαν, ὡς ἀρχηγὸς δὲ κράτους μελετῶ τὰ ἐν αὐτῇ περιεχόμενα διδάγματα καὶ διδάσκομαι πολλά».

— Ὁ καρδινάλιος Μπέα δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν «Διευθὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Λουθηρανῶν» ἐγνωστοποίησεν, ὅτι κατὰ τὸ 4ον Διεθνὲς συνέδριον τῆς Ὁμοσπονδίας, τὸ ὁποῖον θὰ συνέλθῃ τὴν 30ὴν 'Ιουλίου ἐ.ε. εἰς 'Ελσίνκι, θὰ παραστοῦν δύο Ρωμαιοκαθολικοὶ Παρατηρηταί. Οὗτοι εἰσὶν ὁ T. Witte, καθηγητῆς τῆς θεολογίας εἰς τὸ ἐν Ρώμῃ Γρηγοριανὸν Πανεπιστήμιον τῶν 'Ἰησουϊτῶν, καὶ ὁ P. Blaeseck, ὑφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Μόλερ τῆς Πάτερμπορν τῆς Γερμανίας.

— 'Επανῆλθεν εἰς Βιέννην ἐκ Πολωνίας ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βιέννης καρδινάλιος Φράντς Καϊνιχ. Ὁ αὐστριακὸς καρδινάλιος μετέσχε μετὰ τοῦ πολωνοῦ πριμάτου καρδινάλιου Βιζύνσκι τῶν ἐπιβλητικῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων, αἵτινες διεξήχθησαν πρὸς τιμὴν τῆς Θεομήτορος τῆς Τσεστοχόβα.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Προερχόμενος ἐξ 'Αγγλίας μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος Ρίτον κ. Τζῶν Ρίτσαρντ Χάμπιττ Μούρμαν, ὑπαντήθεις ἀπὸ μέρους τῆς Α.Θ. Παναγιότητος ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. 'Αρχιεραματωῆς τῆς 'Ι. Συνόδου 'Αρχιμ. κ. Συμεῶν καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ ἐν Κων/πόλει Βρετανικοῦ Γ. Προξενείου, ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ ἐφιλοξενήθη. Τὴν ἐπομένην ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ, τὴν δὲ μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ παρατεθὲν γεῦμα.

Τὴν ἐπομένην μετέβη εἰς τὴν 'Ι. Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, ἐπεσκέφη τὴν τε Βιβλιοθήκην καὶ τὰ διάφορα τμήματα

τῆς Σχολῆς, τὴν δὲ μεσημβρίαν ἐγευματίσεν ἐν αὐτῇ. 'Επανελθὼν εἰς τὴν Πόλιν αὐθημερόν, ἐπεσκέφη καὶ αὐτὴς τὸν Πατριάρχην καὶ συνωμίλησεν ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, κοινοῦ ἐνδιαφέροντος. 'Ανεχώρησε τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τῇ 25ῃ 'Απριλίου συνῆλθεν ἐν Πενσυλβανίᾳ τῆς 'Αμερικῆς τὸ 'Αμερικανικὸν Τμήμα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν 'Εκκλησιῶν, παρουσία διακοσίων περίπου μελῶν καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σάρδεων κ. Μαξίμου, Προέδρου τῆς Πατριαρχικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Παγχριστιανικῶν Ζητημάτων καὶ Συνεδρίων καὶ τοῦ Σεβ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αμερικῆς κ. 'Ιακώβου, ἐνὸς τῶν ἐξ προέδρων τοῦ εἰρημένου Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν 'Εκκλησιῶν, ὅστις ὁμίλησας εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Τώρα ὀφείλομεν νὰ κινηθῶμεν πρὸς ἐπανενοῦσιν ὄχι ὑπὸ τὴν συνήθη καὶ τετριμμένην ἔννοιαν τοῦ ὄρου, ἥτιο πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς διεσπασμένης ἐνότητος, ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικῇ καὶ ἀντικειμενικῇ ἐννοίᾳ τῆς λέξεως... Τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι μία βασικὴ καλῶς ἐδραιωμένη καὶ καλῶς δεδικαιωμένη ἐκκλησιολογία, δηλ. δόγμα καὶ διδασκαλία τῆς 'Εκκλησίας. Τοῦτο εἶναι τὸ πραγματικὸν θέμα, τὸ ὁποῖον αἱ 'Εκκλησίαι—Μέλη, ἀπέφυγον κατὰ τὰ διαμορφωτικὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιῶν ἔτη. 'Αλληλεγγύη, ἀγάπη καὶ φιλία εἶναι ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ δὲν συνθέτουν αὐταὶ τὴν ἔννοιαν τῆς 'Εκκλησίας. 'Ιεραποστολή, ὑπηρεσία καὶ μαρτυρία εἶναι τὸ ἔργον τῆς 'Εκκλησίας. Τὰ θεμελιώδη γνωρίσματα τῆς εἶναι ἡ ἐνότης, ἡ ἀγιότης, ἡ καθολικότης καὶ ἡ ἀποστολικότης. Τὰ τέσσαρα αὐτὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ προσδιορίσουν τὴν 'Εκκλησίαν. 'Η «Οἰκουμενικὴ Κίνησις» κινεῖται πρὸς τὴν 'Εκκλησίαν ταύτην μὲ σταθερὸν βῆμα καὶ δὲν δύναται νὰ ἐμποδισθῇ ἢ νὰ λοξοδρομησῇ».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γρηγορίου Κασιμάτη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, Κανόνες καὶ μέθοδοι ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Διεθνεῖς σχέσεις», 'Αθῆναι 1963. Σελ. 26.

Τοῦ αὐτοῦ, Τέχνη καὶ ζωή, 'Αθῆναι 1963, σελ. 51.

«Πρῶτος πανελλήνιος διαγωνισμὸς ἀριστοῦχων Μέσης Ἐκπαίδευσεως 1962». Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. 'Εκδοσις ὑπ' ἀρ. 3, 'Αθῆναι 1963. Σελ. 135.

'Αρχιμ. Φιλαρέτου 'Αποστ. Βιτάλη, 'Ιεροκήρυκος Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, 'Η ἐν 'Ελλάδι δρᾶσις τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, ἐν 'Αθῆναις 1963. Σελ. 45.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Η βλασφημία στῆγμα θλιβερό τοῦ αἰῶνος μας. Ἐν 'Αθῆναις 1962. 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐφημέριος». Σελ. 22.

Βασιλείου Δ. Χαρόνη, βοηθοῦ Γυμνασιάρχου, Προσπάθειαι διὰ τὴν πνευματικὴν καθοδήγησιν τῆς οἰκογενείας. 'Ανάτυπον ἀπὸ τοῦ περιοδικοῦ «Ἀκτίνες», τεύχη Δεκεμβρίου 1962, 'Ιανουαρίου 1963. 'Αθῆναι 1963. Σελ. 30.

Κωνσταντίνου Ν. Ξενογιάννη, θεολόγου, Ὁ Μέγας Ἀντώνιος καὶ ὁ μοναχικὸς θεσμός. 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τεύχος 538-539, Θεσσαλονίκη 1963. Σελ. 156-169.

«Μιὰ ματιὰ στὴ Γερμανία. Μαζὺ μετὸν Ἑλληνα ἐργάτην ποῦ ξενιτεύεται γιὰ ἓνα καλύτερο μέλλον». Ἐκδ. Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημόνων—Τμήμα Θεσσαλονίκης, 1963. Σελ. 96.

Μάρκου Α. Σιώτου, Καθηγητοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 'Η ἱεραποστολικὴ συγκρότησις τῆς Ἐνορίας ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου. ('Ανάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία»). Ἐν Ἀθῆναις 1962. Σελ. 26.

Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ χριστιανὸς καὶ ἡ ἐξερεύνησις τοῦ διαστήματος. Ἐν Ἀθῆναις 1963. Σελ. 30.

'Επισκόπου Μελόης Διμιλιανοῦ, 'Η Ἐκκλησία τῶν Συνόδων. Ἀθῆναι 1963. Σελ. 94.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Άρχιεπισκοπή Άθηνών

Έχοντας ύπ' όψει τας διατάξεις του άρθρου 46 του Α.Ν. 2200/40 «Περί Ίερών Ναών και Έφημερίων», ως έτροποποιήθη και διά μεταγενεστέρων νομοθετικών διαταγμάτων, προκειμένου να προβώμεν εις ανάκληρυσιν ύποψηφίου διά την πλήρωσιν κενής θέσεως έφημερίου έν τώ Ιερώ ναφ Παιμειόστων Ταξιαρχών (Ι.Κ.Α.), καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τά υπό του Νόμου άπαιτούμενα προσόντα, όπως έντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης διακηρύξεως έν τή «Έκκλησία» ύποβάλλωσιν ήμιν τά νενομισμένα πιστοποιητικά διά τά περαιτέρω.

Τό πρώτιστον έσται τό πτυχίον τής Θεολογίας.
Έν Άθήναις τή 28η Μαΐου 1963.

Ό Άρχιεπίσκοπος
† Ό Άθηνών Χρυσόστομος

Ίερά Μητρόπολις Αιτωλίας και Άκαρνανίας

Έχοντας ύπ' όψει τά άρθρα 46, 47 και 48 του Α.Ν. 2200/1940 «Περί Ίερών Ναών και Έφημερίων», ως έτροποποιήθη και διά μεταγενεστέρων Νομοθετικών Διαταγμάτων, προκειμένου να προβώμεν εις την ανάκληρυσιν ύποψηφίων προς πλήρωσιν τής κενής Έφημεριακής θέσεως του Ίερού Ναού «Άγία Βαρβάρα» Περιθωρίου, καλούμεν τούς βουλομένους και έχοντας τά υπό των Ίερών Κανόνων και Νόμων του Κρά-

Εύαγγέλου Γ. Σαββοπούλου, Διδάκτορας Οικονομικών και Έμπορικών Έπιστημών, Βουλευτού Πειραιώς και Νήσων, Εισαγωγή εις την Έφηροσμένην Κοινωνιολογίαν. Προλογείται υπό του Άκαδημαϊκού Παναγιώτη Κανελλοπούλου, Άντιπροέδρου τής Κυβερνήσεως. Πειραιεύς 1962. Σελ. 169.

Άρχιμ. Ίωήλ Γιαννακοπούλου, Ό Χριστός εις τον Άδην (Ύπάρχει κόλασις και Παράδοσις;) Φιλοσοφία—Χριστιανισμός. Άθήναι 1963. Σελ. 15.

Βασιλείου Ίωαννίδου, Καθηγητού του Πανεπιστημίου Άθηνών, Η Β' Σύνοδος του Βατικανού. (Άνάτυπον εκ του περιοδικού «Έκκλησία»). Έν Άθήναις 1962. Σελ. 48.

Άρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Δεληγιαννοπούλου, Παύλος ό κήρυξ τής μετανοίας. (Άνάτυπον εκ του περιοδικού «Έκκλησία»). Έν Άθήναις 1962.

Μητροπολίτου Κυθήρων Μελετίου, Εισήγησις ένώντων τής Σ. Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Α'. Άποστολική Διακονία τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Β'. Τό οικονομικόν πρόβλημα και ή οικονομική ένίσχυσις του Ί. Κλήρου. Άθήναι 1963. Σελ. 43.

Ηλία Β. Οικονόμου, Τό κείμενον τής Π. Διαθήκης κατά την Α' Κλήμεντος. Άθήναι 1962. Σελ. 31.

Μητροπολίτου Παραμυθίας, Φιλιατών και Γηρομερίου Τίτου, Η Άποστολική Διακονία. Εισήγησις εις την Ίεράν Σύνοδον τής Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Έν Άθήναις 1963. Σελ. 22.

Άκολουθία του Άγίου ένδόξου Άποστόλου Βαρνάβα μετά του βίου αυτού. Ψαλλομένη τή ένδεκάτη του Ίουνίου μηνός. Καταρτισθείσα επί τή βάσει αρχαίων κωδίκων και άλλων πηγών υπό του Μητροπολίτου Κίτρους Βαρνάβα. Έγκριθείσα υπό τής Ίεράς Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος και τής Έκκλησίας τής Κύπρου. Μετά μουσικού Παραρτήματος και Είκονογραφικών Πινάκων. Β' Έκδοσις βελτιωμένη. Έν Άθήναις 1963. Σελ. 89.

τους προβλεπόμενα προσόντα, όπως έντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης προκηρύξεως έν τώ Δελτίω «Έκκλησία» ύποβάλλωσιν ήμιν τά άπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Έν Μεσολογγίω τή 17η Μαΐου 1963

Ό Τοποτηρητής

† Ό Άρτης Ίγνάτιος

Ίερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Πρός πλήρωσιν τής θέσεως Διακόνου έν τώ Μητροπολιτικώ Ναφ Λαμίας προσκαλούνται οι βουλόμενοι να καταλάβωσιν ταύτην και έχοντας τά υπό του άρθρου 47 του Α.Ν. 2200/40 «Περί Ίερών Ναών και Έφημερίων», ως έτροποποιήθη διά του άρθρου 2 του Α.Ν. 807/45, όριζόμενα προσόντα, όπως έντός μηνός από τής δημοσιεύσεως τής παρούσης εις τό περιοδικόν «Έκκλησία» ύποβάλλωσιν εις τά Γραφεία τής Ίεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τά υπό του άρθρου 48 του Α.Ν. 2200/40 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετά σχετικής αίτήσεως.

Έν Λαμία τή 27η Μαΐου 1963

† Ό Φθιώτιδος Δαμασκηνός

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκδιδόμενον κατά δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ό Άθηνών και πάσης Ελλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ό Καλαβρύτων και Αιγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

† Ό Μονεμβασίας και Σπάρτης ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ναών Άρχιεπισκοπής Άθηνών:

Δρχ. 50, 75, 100 ετησίως.

Λοιπών Ναών Έπικρατείας: Δρχ. 30 ετησίως.

Έξωτερικού: δολάρια 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδοσίου Σπεράντσα, Έπι τή Έορτῃ τής Πεντηκοστής.

Θεοφ. Έπισκόπου Θαυμακού κ. Χρυσοστόμου, Ναϊκά τής Ίεράς Άρχιεπισκοπής Άθηνών (Συνέχεια).

Ήλια Βουλγαράκη, Ίεραποστολή;

Παρατηρήσεων Στήλη.

Έκκλησιαστικά Χρονικά.

Βιβλιογραφία.

Προκηρύξεις έκλογής ιερέων.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Άθήναι, Ίασίου 1. — Τηλεφ. 710.734